

אגעד אנק

על פרשת השבוע

פרשת צו תשפ"ב

כל הזכויות שמורות למו"ל. אין לקרוא בזמן התפילה וקריה"ת

בס"ד, בכל ענייני הגיליון ניתן לפנות לדוא"ל: g.agedank@gmail.com

בשביל לשאול את פיו על בני משפחתו, ולא עלתה בידו. לימים, בא עני אחד הסובב ומחזיר על הבתים. והנה כבואו אל ביתו הכיר בו שהוא מעיר מולדתו ושמוח מאד לקראתו, ורצה להשתעשע עמו לשאול אותו על בית אביו ומשפחתו הכבודה, אמר לו העני "מדוע תעצרני, הלא לעשות מלאכתי באתי הנה, לאסוף כסף, ולמה תגרמו לי הפסד". אמר לו האיש, אם כן הגידה נא לי כמה עלה בדעתך לקבץ פה, אמר לו העני, ב' וג' זהובים. אמר לו האיש, הא לך ג' זהובים ושב עמי, הסכים העני ויעש כן וישב עמו והתחיל לספר לו עסק משפחתו ואודותיהם ושלוש בניהם. ויהי אך התחיל העני לספר נפלה עליו תרדמה והוא יושב ומתנמנם, ויאמר העני אחר כי זכיתי להיות לי מקום לנוח בו, אבקש את הבעל הבית ויתן לי מקום מנוחה ואשכבה ואישן... כעס עליו הבעל הבית ואמר הלא אנכי עשיתי אותך איש בטל היום הזה למען הפק טובתי למען תספר לי משלום משפחתי ועתה מה לך לנוח או מדוע תשכב ותרדם. הנמשל, הקב"ה נתן לאדם נפש עליונה חצובה מתחת כסא כבודו ונתרחקה ממעונתו ובכל ימי השבוע גם כי הקב"ה משתוקק לשמוע טובות ממנה. אך האדם טרוד בעסקיו לכן הגביל להשתעשע עמנו ביום השבת והספיק לנו בעבור זה ביום הששי לחם יומיים. למען נהיה נקיים ביום השבת מכל טרדה ונוכל להשתעשע בקרבת אלקים יתברך שמו ולשוש באהבתו. וזהו ששת ימים תעשה מלאכה ואתה טרוד בעסקי הגוף ואם כן וביום השביעי שבת לה' אלקיך, כלומר ליחד את היום הטורד רק לה' לבדו כי הוא נתן לך את המנוחה רק למען יהיה לו מקום להשתעשע עמך ולא שתתענד בתנומות עלי משכב או בענייני אחרים וזהו שבת לה' אלוך. (צינוי תורה)

ששת ימים תעשה מלאכה וביום השביעי יהיה לכם קדש שבת שבתון לה' כל העשה בו מלאכה וגו'. (לה, ב)
בש"ע סימן עו סעיף ג נוהגין לומר בתפלת ערבית "וינוחו בה" ובשחרית "וינוחו בו" ובמנחה "שבתות קדשך וינוחו בם", אמר אאמו"ר מאוה"ג זצ"ל עס איז ביטער צו זאגן אזוי א פשט [מר לי לומר את הפירוש הבא] אבל בעונותינו הרבים כך נוהגים רבים מאחינו בני ישראל. בכניסת השבת עומד הבעל בבית מסחרו ואילו האשה יושבת בביתה ומכינה צרכי שבת (וינוחו בה - האשה לבדה נחה בליל שבת ואילו האיש מחלל את השבת) ביום השבת בבוקר עומדת האשה בחנות ואילו הבעל הולך להתפלל לבית הכנסת (וינוחו בו - הבעל לבדו נח ואילו האשה מחללת את השבת) לפנות ערב בעת תפילת המנחה סוגרים את החנות והולכים לטייל האיש ואשתו (וינוחו בם - שניהם נחים)...

ויצו משה ויעבירו קול במחנה לאמר איש ואשה אל יעשו עוד מלאכה לתרומת הקדש ויכלא העם מהביא: (לו, ו)
לגמרא במסכת ברכות (כח, א) מביאה שרבן גמליאל הי' מכריז ואומר 'כל תלמיד שאין תוכו כברו לא יכנס לבית המדרש', ואיתא שם שהעמידו על זה שומר הפתח. מובא בשם החידושי הרי"מ ז"ל שהקשה דמנין הי' שומר הפתח יודע מי הוא אשר תוכו כברו? ואמר, שבאמת השומר לא הי' מניח לאף אחד להכנס, (מסתמא הכוונה שלא הכניסו אלא אותם שהיו ידועים ומוחזקים בכשרות ומשאר העם לא הניחו אף אחד להכנס) אלא שמי שהי' תוכו כברו כבר מצא עצה לעצמו האיך לדחוק ולהכנס עכדה"ק. והנה בפרשת תרומה כתיב ויקחו לי תרומה ופירש"י לי לשמי, וא"כ היו הגזברים יכולים ליקח לתרומת המשכן רק ממי שנתן לשם שמים, וקשיא נמי דמהיכן ידעו הגזברים מי הוא הנותן לשם שמים? ולכן יש לומר דבאמת עשו כמו שעשה שומר הפתח של ר"ג ולא קבלו נדבה רק מהיחידים המוחזקים בכשרות, אולם אלו שרצו בלב שלם להביא נדבתם למשכן כבר ידעו האיך לדחוק ולהביא. ומי שרצה להביא באמת לשם שמים כבר מצא דרך לדחוק ולהביא וכענין הנ"ל. ויש לפרש בזה בדרך צחות מה דכתיב בפרשת ויקהל "איש ואשה אל יעשו עוד מלאכה לתרומת הקודש" היינו שהיתה מלאכה רבה וגדולה - לדחוק ולהביא התרומה.... (טעם הצבי, מובא באוצרותיהם של צדיקים)

מאוצרות המגידים

ויבאו האנשים על הנשים כל נדיב לב (לה, כב)
כתב בספורנו, "ויבאו האנשים על הנשים. עם הנשים המתנדבות באו האנשים שלהן להסכים בנדבה, כדי שיקבלו הגבאין מהן, שאין מקבלים מן הנשים אלא דבר מועט".

ויקהל משה את כל עדת בני ישראל ויאמר אליהם אלה הדברים אשר צוה ה' לעשות אותם (לה, א)
פירש"י למחרת יום הכפורים ע"כ. יש לומר בדרך צחות, הדנה בעונותינו הרבים ישנם אנשים באחינו בני ישראל שבים הקדוש באים לבית הכנסת ומתפללים ומתענים ומתודים, ועושים את כל מצות היום כדת וכדין כצדיקים ממש, אבל למחרת יום הכפורים שוכחים הכל מה שעשו אתמול וחוזרים לסורם לחיי היום יום, וזהו מה שאומר הפסוק "ויקהל משה את כל עדת בני ישראל למחרת יום הכפורים ויאמר אליהם אלה הדברים אשר צוה ה' לעשות אותם" שגם למחרת יום הכפורים חייבים לקיים את כל התורה ולא רק ביום הכפורים.... (עוללות אפריים)

ויקהל משה את כל עדת בני ישראל.
ואילו בפ' כי תבא נאמר ויקרא משה לכל ישראל ויאמר אליהם, ויש להבין מהו הלשון ויקהל, ומהו הלשון ויקרא.
וביאר רבי שלמה קלוגר שיש שני דרכים לאסוף את הציבור, דרך אחד להסתובב עם מקרופון ולקרוא את כולם שיבואו לככר השבת, מתי מעט יבואו. אך יש עוד דרך, למשל אם יעמוד ר' יוסלה רוזנבלט בככר השבת ויתחיל לנגן בקול נעים, בלי שום מודעות ורמקולים, כולם יבואו לשמוע. הראשון הוא ויקרא' השני הוא ויקהל', כי ר' יוסלה אינו קורא, אלא מקהל' את העם סביבו את כל הציבור, לשמוע חזן כשר.
משה רבינו ששרק עור פניו, לא היה צריך לקרוא' להם, אלא נהיה מצב של ויקהל', לא שקראו להם, אלא כולם נקהלו והביאו את הילדים שיסתכלו על פניו של הצדיק, כך זה נראה כשזוכים.

וכ' הרש"ק בשם מדרש שיר השירים שקרני הוד שאיבדו בחטא העגל, הוחזר להם במעשה המשכן, וזהו שחורה אני ונאווה, שחורה אני במעשה העגל, ונאווה במעשה המשכן, כי חזרו קרני הוד.
ומה שאמר האריז"ל שבשבת החזירם להם, כפי הנראה זה היה בין מעשה העגל למעשה המשכן, וכן היום כשאין לנו בבית המקדש, אנו זוכים לבחינה זאת בשבת קודש, אך כשהקב"ה יחזיר לנו את המקדש וכליו, יחזרו לנו קרני הוד גם בימות החול.

וכן הובא בילקוט ראובני בפ' כי תשא אות פ"ו. ובזה פי' רש"ק שכיון שראה משה שכולם נקהלים אליו בלי שיקרא אותם, הבין שהסיבה הוא מחמת שקרנו עור פניו, וחשש שמא נחלשה דעתם שאין להם את קרני הוד, לזאת חיזק אותם שיש שבת קודש, כולם תזכו לקרני הוד, ויתרה מזאת, כשתעסקו במלאכת המשכן, אפי' רק תתחילו לעסוק בכך, שוב יחזרו לכם קרני הוד. ולזאת נקהלו כולם אל משה, כי דרכו של בעל האבדה לחזר אחר אבדתו, כיון שקירון עור הפנים לא היו של משה אלא של בני ישראל, ממילא נקהלו אצל משה, כי צריך לנסוע להצדיק לחזר על אבדתו. (הגרמ"י רייזמן)

ששת ימים תעשה מלאכה וביום השביעי יהיה לכם קדש שבת שבתון לה' כל העשה בו מלאכה וימת: (לה, ב)
בכמה מהמפרשים מביאים לפרש את הפסוק "יהיה לכם קודש" עפ"י דברי הגמ' "חציו לה' וחציו לכם", שכאן מזהיר הפסוק שגם את ה"לכם" תעשו קודש, דהיינו שגם כשמענג את עצמו בשבת שיהיה זה "לכבוד שבת" ולא לכבוד עצמו.

בספה"ק "תולדות יעקב יוסף" (פרשת כי תבא אות א) מביא בשם הבעש"ט, "שמעתי ממורי": משל לבן מלך שנשתלח למרחקים לכפר אחד שדרים שם אנשים נבערים פחותי ערך, ובהאריך הזמן שמה, הגיעו יום אחד מכתב מאביו המלך. רצה בן המלך לשמוח בו מאד, אך חשש מבני הכפר שילעילו עליו באומרם מה יום מיומים ושמחה מה זו עושה. מה עשה בן המלך, קרא לבני הכפר וקנה להם יין ושאר מיני יין המשכרים עד ששמחו העם ביין, והתחילו כולם לרקוד ולשמוח, הם על היין והמעדנים והוא על שמחת המכתב מאביו, ודפח"ח. והנמשל מוכן, כי הנשמה שמחה עם בא השבת, אבל מה תעשה שהגף אינו מבין לשמחה זו מהיא עושה, לכן נותנים סעודה טובה לגוף, ואז הגוף שמח מחמת האוכל והנשמה שמחה על השבת.

עוד בעניין הזהירות בקדושת השבת, מובא בספר "משלי יעקב" למגיד מדובנא, משל בעניין חובת האדם להקדיש עתותיו בשבת קודש קודש לה': המשל בזה לאחד שהרחיק נדוד ועזב את משפחתו וכל בית אביו לגור בארץ רחוקה, והיו עיניו נשואות וכלות אולי יראה איזה אורח הבא מעיר מולדתו

בעניין הזה, מן הראוי להסמיך שני סיפורים נפלאים מהגאון הצדיק רבי יוסף חיים זוננפלד זצוק"ל, כפי שמובאים בספר "האיש על החומה", הסיפור הראשון על נסוב על נקודה זו שמוזכרת כאן בספרנו מדברי הגמ' בבבא בתרא שאין לקחת צדקה מאשה בלא הסכמת בעלה, והסיפור השני גם כן מעניין זה, מראה על זהירותו המופלגת שלא לגעת בממון שאינו שלו: מספר הרב משה בלוי בספרו: שמעתי מפי אבא מורי, שאשה אחת בהוגריה היתה חשוכת בנים, בעלה היה עשיר והיא היתה לו לעזר בהנהלת העסקים. באה האשה אל רב העיר, ובידה סכום של ארבע מאות זהובים שהיא מבקשת לשלוח פדיון נפש לאחד הצדיקים שיתפלל עבורה לזש"ק, רב העיר אמר לה שהוא מייפץ לה לשלוח את הכסף להצדיק רבי יוסף חיים זוננפלד בירושלים. האשה מטרה לו את הכסף והוא שלחו אל רבינו. כעבור שלשה שבועות, בא בעל האשה אל רב העיר בתרעומת על שקבל סכום כה גדול מאשתו לצדקה, הרב אמר שהוא חשב שהאשה עשתה זאת בידיעתו, אולם הלה תבע שהרב ידרוש חזרה מירושלים את הכסף. מאד לא נעם להרב לעשות זאת, והוא הציע לבעל האשה שאם הוא רוצה דוקא חזרה את הכסף, אזי ישלם הוא לו קמעא קמעא את הסכום הזה, באותו מעמד נכנס לפתע שליח הדאר לבית הרב, והביא לו מכתב באחריות שבא מירושלים. הרב פתח את המכתב, ומצא בו את הארבע מאות זהובים ששלח לרבינו זיע"א, צהלו פניו ומסרם תיכף לבעל האשה. האיש התרגש מאד, ובקש מהרב שיגיד לו גם מה שהרב זוננפלד כותב במכתב המצורף, אז הקריא לפניו הרב כדברים האלה: קבלתי את מכתבו יחד עם הכסף, אולם מכיון שמע"כ כותב שאשה מסרה לו זאת, חושש אני אולי עשתה זאת מבלי רשות בעלה. הנני משיב לו חזרה את הכסף, בבקשה למסרו חזרה להאשה, אולם כמובן שלא מעטתי בשביל כך למלא את בקשתה בדבר התפילות שתפקד, ויה"ר שהתפלות תקובלנה". עיני הרב ועיני בעל האשה זלגו דמעות".

עיקרון זה לא לקבל מאשה בלי הסכמת בעלה היה מקובל אצל מורנו, לא רק לגבי אחרים, אלא אפילו מאחותו היחידה 'יעטל', הקפיד שלא לקבל אלא בהסכמתו המפורשת של הבעל, כפי שהוא כותב באחד ממכתביו לאחיו ר' שמואל: "כתיבתך שימחה אותי מאד, את החבילה מאחותנו היקרה קבלתי ע"י מר פאפנהיים, אבל את סכום הכסף שהכיל לפי השערתי 15000 כתרם לא הסכמתי לקבל, כי סכום כזה הוא גדול מדי עבורה, וביקשתי ממר פאפנהיים להחזירו לה, וביחוד שלא היתה לי ידיעה ברורה אם בעלה היקר מסכים לכך. בצעירותי הייתי מקפיד מאד ומזהירה שלא תשלח בלי ידיעת בעלה, כל שכן לעת זקנה, ורש להקפיד עוד יותר לא לנגוע במה שאינו שלי. תקותי בה' יתברך בחסדו ורחמי שיהא ימשיך לפרנסני מתחת ידו הרחבה בכדי שאוכל להמשיך להתנהג כפי שהורגלת מנעורי".

סיפור אחד מני רבות, מפי עד ראייה ושמיעה שרשם אותו בדיוק נפלא מפיו של מרא דעובדא הקדוש פרופ' יעקב ישראל דיהאן: רעש והמולה בשכונת "בתי מחסה" אשר בעיר העתיקה. פמליא מכובדת פלשה לפינה שקטה זו, אל בית רבי יוסף חיים צועדת הפמליא, אשר בראשה ה"ליידי סמואל", אשתו של הנציב העליון לא"י, הרברט סמואל. ורבי חיים עומד באותה שעה ושופך צקון לחשו בתפלת המנחה בביהכ"נ הגדול אשר בחצר "בתי מחסה". בחצר בית הכנסת נתעכבה הפמליא תוך צפיה לסיום תפלתו של "הרב".

כשסיים מורנו את תפלתו, הוגד לו ע"י שליח כי ה"ליידי סמואל", מבקשת לחלות את פניו.

כשיצא מורנו מבית הכנסת, נגשה אליו הליידי סמואל בנימוס רב ובהכנעה, שאלה בשלומו ומסרה למון פריסת שלום מבעלה "סיר הרברט סמואל", בתום פגישה קצרה זו, נפרדה כל הכבודה ממורנו והלכה לה. והיא הדבר לפלא ולשיחת היום מה פשר ביקור פתאומי זה, ומה ראתה על ככה. למחרת, כשביקר פרופ' די האן בבית מורנו, גילה את פשר הביקור הבטלתי צפוי מאתמול. ומעשה שהיה כך היה:

במסיבה חגיגית ב'מעון לבנות' של מר גולדשמיד, שבה השתתפו מסלתה ומשמנה של החברה הגבוהה של הפקידות האנגלית, ובראשם הוד מעלתו הנציב העליון לא"י הרברט סמואל, נקשרה שיחה בין הרברט סמואל והפרופ' דיהאן, כשלתע פנה הנציב העליון לפרופ' דיהאן "הלא תגיד לי ידידי המלומד, ביני לבינך, איך זה הולם את מעמדך כאישיות בינלאומית רמת מעלה, ששמך מהולל בפי כל, להתחבר לאותה כת שמרנית הלוחמת בעקשנות נגד כל קידמה ומודרניזציה בחיים הציבוריים!!"

"לאט לך ידידי הלורד, ענהו פרופ' דיהאן, הבה ואספר לך מה שקרה איתי לפני שבועות אחדים עם ראש העדה הזאת, ותגיד לי אז אם תוכל למצוא בין כל אנשי הקידמה והאצולה שלך, אישיות טהורה ודגולה כזאת".

"עומד אני בראש קרן מיוחדת אשר מטרתה לתמוך בידי 'אנשי רוח'. בישיבה האחרונה של הנהלת הקרן, הסברתי לחבר הנאמנים שעקב טרדתי ונסיעתי לארץ ישראל, ומסיבות שונות אחרות, אני מציע לסיים את פעילות הקרן, ולמסור את שארית הסכום שבידינו לאישיות הדגולה ביותר שהכרתי מעודי, וזהו הצדיק רבי יוסף חיים זוננפלד מירושלים"

שוכנעו נאמני הקרן, והסכימו למסור בידי את כל הסכום שנשאר ברשות הקרן, ע"מ שאעבירה לידי אותו צדיק אשר בירושלים, ידוע ידעתי את מצוקתו הכלכלית הקשה של הרב זוננפלד, וביחוד את מצוקת בני משפחתו

שסבלו מעוני ומחוסר כל. כשהגעתי לירושלים דרכי הראשונה היתה אל הרב זוננפלד, לראות את פניו הקדושות, לדרוש בשלומו, והעיקר, למסור לו את הסכום הגדול שהצלחתי להשיג עבורו אחרי מאמצים קשים.

אחרי שיחה נימוסית ראשונה ושאלת שלום הדדית, הוצאתי מאמתחתי את הצ'ק הגדול, והושטתי אותו להרב זוננפלד, בהסבירי לו את מטרת הסכום, ואת הזכות הגדולה שנפלה בידי להביא לו את הסכום הנכבד הזה שבודאי יקל על מצוקתו הכלכלית ועל מצוקת בני משפחתו הרב זוננפלד נשאר שליו ורגוע ובקול שקט והחלטי הצהיר "איני לוקח!".

ברגע הראשון לא תפסתי את כוונתו, והתחלתי לגמגם ולתמוה "מה פירוש? הלא זו קרן מיוחדת לאנשי רוח ומיועדת למטרה זו, ובהסכמת כל חבר הנאמנים הבאתי למורנו את הסכום, ואין לך מציאה כשרה מזו שהושגה בדרך הלגלית ביותר!".

"אין זה בשבילי ואיני לוקח", היתה תשובתו ברורה והחלטית.

במבוכתי, פניתי לבית יו"ר העדה הרב ר' ראובן שלמה יונגרייז, סיפרתי לו את כל העניין, והפצרתי בו שישפיע על הרב לקבל את הכסף, הרב יונגרייז, בידעו את דרכו של הרב, לא נתן לי סיכויים רבים להצלחתי, אבל משום כבודי ניאות לבוא אתי לרב ולהסביר לו כמה שהעניין כשר וחלק, ואדרכה, בזה מתגשמת מטרת הקרן בצורה הנאותה ביותר וגם מצילה את משפחת הרב ממצוקתה.

גם השתדלותו של הרב יונגרייז לא נשאה פרי, ונאלצתי באין ברירה להחזיר את כל הכסף לאמסטרדאם".

ועתה, הבנמצא כזה איש אשר טוהר הנפש ואצילות הרוח בו בין כל החברה המתקדמת שלך?!"

הלורד סמואל נתרגש מאד למשמע הסיפור, וקרא אליו את ה"ליידי", וביקש ממני לחזור באזניה על כל הסיפור.

הליידי הביעה את משאלתה לראות במו עיניה עוד באותו היום את האישיית המופלאה הזאת, ועם תום המסיבה פנתה עם כל מלוויה לעבר "בתי מחסה" אשר בעיר העתיקה של ירושלים". (האיש על החומה)

"ויקהל משה את כל עדת בני ישראל..." (לה, א) - "... וזה לא יתכן לבנות הבית הגדול והקדוש הזה מן הגזל..." ("כלי יקר").

"ועשית את הקרשים למשכן עצי שטים עומדים" - למה עצי שטים? לימד הקב"ה דרך ארץ לדורות, שאם יבקש אדם לבנות ביתו מאילין עושה פרות, אומר לו: ומה מלך מלכי המלכים שהכל שלו, כשאמר לעשות משכן, אמר: לא תביא אלא מאילין שאינו עושה פרות - אתם על אחת כמה וכמה" (שמות רב לה, ב).

הסיפור המצמרר הבא אירע באחד ממחנות ההשמדה בזמן השואה. השמיים כחולים הם. מסביב הכל ירוק. מרחבים אין סופיים של ירוק, יעקב מנסה להביט, לשאוף אל ריאותיו את האוויר, את הנוף... לשאוף רק לרגע אחד, ולו לרגע אחד... וחבטה עזה על גבו מקפיצה אותו.

פה אסור לשאוף. פה צריך לעבוד. להתענות. אושוויץ.

הוא הידק את אחיזתו במעדר והמשיך עם ידיים זבות דם להכות באדמה הקשה. להכות, להכות... אם יפסיק לרגע יכו בו...

שריקה חדה נשמעה. נעמד זקוף. שתי שריקות, ומיד הסדרו כולם בשורות, שמאל ימין, שמאל ימין... כמו חיילים ממושמעים. השמים כבר לא כחולים, והחושך כיסה ארץ. מובלים אל הבלוק, להניח קצת את העצמות השבורות, לאגור כוח למחר. במבנה פח, רחב ממדים, על רצפת אבן, שכבו בתוך שורות צפופות מאות אנשים. כולם, עם ראשים מגולחים ועל גופם שמלת פסים. כולם שוכבים. חלקם ישנים, אחרים מנמנמים ועוד שלא הצליחו להירדם, מכונסים בתוך עצמם ושותקים. אולי מהרהרים... אולי נזכרים... רק קול אנחה עולה מידי פעם.

לפתע, אומר מישוהו מילה. מילה אחת, אשר מחשמלת את גופו: "חנוכה!!" חנוכה. חג הניסים. עוד שלושה ימים חנוכה!!! הוא חש איך האדרנלין מבעבע בגופו. חנוכה!!! עוצם את עיניו. נזכר בבית. עומדים כולם. שרים "מעוז צור"... הנרות מרצדים וריח סופגניות נישא באוויר.

החלטה מתגבשת בלבו. בחג חנוכה זה ידליק נרות חנוכה! יאירו הם את מחשכי אושוויץ! יתנו תקווה למעטים שנשארו! כן, בחג חנוכה זה ידליק נרות!!! אך מניין? מניין ישיג השמן? הפתילות?

תכף דוחף הוא בידו את יוסי, חברו לדרגש. יוסי עובד בבית החרושת, אולי יוכל להשיג לו משם פתילות. תמורת פרוסת לחם, מסכים יוסי מיד. עוצם את עיניו, די להיום. מחר יחפש מניין ישיג שמן.

במסתרים, הוחלפו שני תפוחי אדמה וחצי פרוסת לחם ב-50 גרם מרגרינה. פתילות יש לו, מרגרינה כבר יש לו. הערב, אי"ה, יזכה להדליק נרות חנוכה!!! התרגשות אוחות בו.

יעקב רעב, רעב ללחם עד לכדי כאב, הרי ויתר על פת לחמו כדי לזכות לפתילות, למעט המרגרינה... רעב, אך האושר ממלא את כולו, נותן בו חיות. במרץ רב מכה הוא באדמה, עוד ועוד ועוד... מצפה הוא בכיליון עיניים לשריקה המיוחלת. ואז... כשיגיעו לבלוק... איזו הפתעה תהיה לכולם שם!!! כמה חיזוק ישאבו מהנרות!!! אורם יאיר את מחשכי הלב!!! יבשר על ניצחון

המעטים על הרבים!!! כמעט ושומע הוא את כולם שרים "מעוז צור", חש על בשרו ממש את אווירת החנוכה.

כולם עומדים סביבו, נרגשים. יעקב טובל את הפתיל במרגרינה, ואז הופך אותו ותוקע את צידו היבש בתוך המרגרינה. עכשיו יידלק הפתיל, המרגרינה תימס ו...

אין לו סידור כדי לקרוא מתוכו את הברכות, אך הוא יודע אותן על בוריין. הברכות מאירות בראשו: להדליק נר של חנוכה... שעשה ניסים... שהחינוך וקיימנו... כולם סביב משתתקים. מתרגש הוא כל כך... תיכף ויברך... תיכף ויאירו הנרות את הלבבות הכבויים סביב...

לפתע... זעקה מחרידה מרעידיה את הבלוק. אחד מהראשים המגולחים סביבו נופל ארצה. באחת, מסובב יעקב את גבו, מביט בנופל. הנופל, מביט בו, ומבטו מתחנן. מרים הוא את ידו ומצביע על המרגרינה...

יעקב מתבונן בעיניו. מבין הוא כי אחוז בולמוס. משתוקק הוא למרגרינה, ואם לא יקבלה... אם לא יקבלה... אבל גם הוא כבר יומיים לא אכל, כדי לזכות ולהדליק נרות חנוכה!!! גם הוא רעב!!! וכולם מחכים!!! וצריכים חיזוק רוחני!!! והברכות... והאור...!!!

הלמות פטישים במוחו. כל ההסברים מדוע כן לברך, מדוע כן להדליק... אבל מנגד, אם ידליק שמא זו תהיה מצוה הבאה בעבירה, שהרי הנופל... שרוע הוא על הרצפה... מביט הוא בעיניים קרועות לרווחה על המרגרינה, מבקש לטעום, מבקש חיים...

ביד רועדת הוא מוציא את הפתיל מהמרגרינה. אי מי מנסה לעצור אותו, אך הוא מזיז את העומדים בדרכו. מתכופף, מתיישב על יד הנופל, פותח את פיו, וביד רחמימית מכניס אל תוכו את המרגרינה.

שלוש שנים הוא באושוויץ. הערב, הערב הוא בכה לראשונה.

הנופל מוצץ את המרגרינה בקול, מחפש את מבטו של יעקב, רצה להודות לו. עיניו של יעקב מסומאות בדמעות. אין הוא רואה דבר. נתח ממנו, מבשרו, נתן הוא היום. ועוד יותר מכך. תחת אור הנרות אשר ביקש להפיץ, חש הוא את האור הגנוז אשר הדליק הערב הזה. אור הגנוז לצדיקים. אור המצוה...

הדרך לפסגת ההצלחה בנויה מעלות: שלב אחר שלב, מעלה אחר מעלה עד לשלמות הנכספת.

יש פעמים בהם עליה על שלב מסוים דורכת על ערך מוחלט, על נשמה יהודית או אפילו על יבלת קטנה של בן אדם. וניצב האדם על פרשת דרכים: מחד, הוא יכול להעפיל להגשמה אמיתית יהודית ולרכוש פסגות בעבודת ה', ומנגד יתכן שהתעלותו הוא תבוא על חשבון משהו אחר, או ערך חשוב אחר. האם עליה, חלילה, על חשבון בן אדם או ערך? או שמא ימנע עצמו מהגשמה איכותית?

הדילמה קשה והנסיון הוא עצום. בעל ה"חידושי הרי"ם" ז"ע עמד בנסיון כזה ויכל לו.

באחת מנסיעותיו אל הרבי מקוצק ז"ע לקח החידושי הרי"ם תכריך כתבים עב כרס, חיבור על שולחן ערוך חושן משפט, אשר עמל ויגע עליו שנים ארוכות כדי ליישב בקדושה עצומה את כל הקושיות שהיקשה עליהם בעל ה"שפתי כהן" ע"י בירור ההלכה בדרך האמת.

הראה ה"חידושי הרי"ם" את החיבור לרבי מקוצק שעייין בו זמן רב ואמר לבסוף: "חיבור זה טוב הוא, נאה ומשובח. אולם חוששני שבאם יודפס, חיבור זה ייטב עד למאד בעיני הולמדים והדיינים והם יפסקו ממנו הלכה ויפסיקו לעיין בש"ך. על כן דעתי, שתבער את החיבור מן העולם, שכן אין זה מן היושר שחיבור מאוחר ידחה חיבורו של הש"ך, אשר למד תורה לשמה ביגיעה ובהתמדה".

ה"חידושי הרי"ם" יצא מן החדר ופניו כלפיד אש בוערות, זוהרות, ועיניו דומה שדמעו. הוא חזר לחדרו שבאכסניא, ופסע בחדר אנה ואנה כשהוא אחוז שרעפים ורעיונות. כעבור זמן נטל מספר קסמי עץ ומעט חומר דליק, הפכם להלהבה והטיל לתוכה עבודה מאומצת בת שנים רבות.

הוא היה אומר - הוא קודם היה ועשה: השחית הגשמה של דברים, של כוחות ועמל. לאחר מכן. כעבור שנים, אמר לחסידיו:

אחד מכלי הנגינה בבית המקדש היה ה'נבל'. מדוע נקרא הכלי בשם זה? משום שנגינתו היתה כל כך יפה ומושלמת שהיה מנבל את כל הכלים האחרים בנגינתו. מדוע אם כן קראו לו נבל (-בשם מכוער כ"כ, כאילו הוא הנבל) ולא קראו לו בשם מנבל?

הוא מתרץ: משום שמי שמנבל אחרים בנגינתו - הוא נבל!

יש פעמים שביטולה הוא קיומה, שהגשמה היא כליאת היכולות והדחיקת הנתונים; שהדרך לפעול היא דווקא לחדול.

אם ההצלחות וההישגים באים על חשבון אנשים או ערכים - זה המקום והזמן להדחיק הכוחות, לכלוא כישרונות, לוותר על הגשמה איכותית וטובה למען שמו בהמון אהבה.

האדמו"ר רבי שמחה בונם מפשיסחא זצ"ל היה מפרש לאור יסוד זה את הפסוק הפותח את פרשתנו: "ויקהל משה את כל עדת בני ישראל, ויאמר אליהם, אלה הדברים אשר צוה ה' לעשות אתם" (לה, א).

אם נפרש מקרא זה מפשוטו, שהוא מוסב על מצות השבת שנאמרה בהמשך, תמוה הביטוי "לעשות", שבו משתמשת התורה. הרי מצות השבת

הנזכרת להלן קובעת שישנם דברים שאין לעשותם בשבת, ומדוע אומרת התורה: "אלה הדברים אשר צוה ה' לעשות"?

לפיכך, הוא מבאר, שפסוק זה אינו מוסב בדווקא אל הזהרת השבת, אלא אל כל יריעת התורה והמצוות שציוה משה לישראל. כל הגישה לעבודת המצוות צריכה להיות מתוך השכל ודעת, ומתוך חישוב המעשים בפלט דק ומדוקדק.

לא זו בלבד שהאדם צריך לשקול את מהלכיו במאזני התבונה ולהימנע מכל מה שיש בו שמץ חטא, אלא אפילו המעשים הטובים טעונים ביקורת קפדנית.

ברוח זו ניתן להבין מדוע התורה חוזרת וכופלת אזהרות וציוויים אודות שמירת השבת לבל תחולל גם במחיר מצות בניית המשכן.

הנה בתחילת פרשתנו (פסוק ב) נאמר כי בהקהיל משה את העם בשביל להורותם על דבר הקמת המשכן, הקדים להזהירם אודות שמירת השבת: "ששת ימים תעשה מלאכה וביום השביעי יהיה לכם קדש שבת שבתון לה' כל העושה בו מלאכה יומת".

וכדברי רש"י: "הקדים להם אזהרת שבת לציווי מלאכת המשכן לומר שאינו דוחה את השבת".

כיצא בזה מופיעים הדברים גם בפ' כי תשא (לא, יג) שם נאמר: "אך את שבתותי תשמורו". על כך הביא רש"י את דברי חז"ל: "אף על פי שתהיו רדופין וזריזין בזריזות המלאכה (מלאכת המשכן) שבת אל תדחה מפניה".

בבית המקדש ובמשכן עצמו לא שבתה עבודת הקורבנות אף לא יום אחד.

גם בשבת היו מקריבים תמידים כסדרם ומוספין כהלכתן, למרות שהדבר היה כרוך בעשיית מלאכות שבת. אולם בניית והקמת המשכן או המקדש אינם דוחים איסורי שבת. רק עבודת הקרבנות עצמה היא שהותרה בשבת, אך לא מלאכה שנועדה להכשיר לעבודת בית המקדש.

האברבנאל מבאר (שם) כי ממה שהוצרכה התורה להזהיר לבל תידחה השבת מפני בניין המשכן משתמע שהיה מקום לסבור שראויה השבת להיחזק מפניו. כלומר, אלמלא נצטוונו במפורש, היה מקום לסבור שהאזהרות שנאמרו בעניין שמירת השבת אינן תקפות כאשר המדובר במלכות שנועדו לצורך בניין המקדש.

הוא מסביר כי מדעת עצמנו יכולנו לסבור שבניין המשכן שב"קום ועשה", עדיף על ה"שב ואל תעשה" שבשבתה בשבת. הרי מטרת כל המצוות הינה דביקות בה' והשראת השכינה בעם, והדביקות באלוקים לכאורה מושגת מן העיסוק במעשים חיוביים, יותר מאשר בהימנעות ממעשים אסורים.

כלל גדול נאמר בהלכה: "עשה דוחה לא תעשה". כל מקום שיש בו התנגשות בין מצוות "עשה" שעלינו לקיימה, לבין איסור "לא תעשה" שניאלץ לעבור עליו אם נקיים את ה"עשה", ההלכה קובעת כי ה"עשה" דוחה את ה"לא תעשה". המצווה תתקיים גם במחיר דחיית האלו. (כמובן שגם להלכה זו הרבה גדרים וסייגים שלא כאן המקום לפרטם, אולם עיקרון זה ידוע ומקובל ומוסכם על הכל).

כיון שכן, יכלו ישראל לסבור שעדיף לעסוק בפעילות חיובית, גם אם על ידה נדחים איסורי השבת, מה גם שפעילות חיובית זו היא מלאכת בניין המשכן, שמטרתו השראת השכינה בעם ישראל.

כדי להוציא מלב מי שעלול לטעות כן, באה התורה והדגישה כי למרות החשיבות הרבה שנועדה לבניין המשכן, השבת לא תזוז ממקומה, וכל איסורי השבת יישמרו גם בעת העיסוק בבניין המקדש.

זהירות מגזל - אפילו לשם שמים
ה"כלי יקר" שואל שאלה מעניינת: בתחילת הפרשה נאמר "ויקהל משה את כל עדת בני ישראל... ורש"י מפרש שמדובר כאן למחרת יום הכיפורים כשירד מהר סיני. ואילו לעיל בפרשת יתרו (יח, יג) נאמר "ויהי ממחרת וישב משה לטעום את העם", ופירש"י שם כי היה זה למחרת יום הכיפורים?

מתרץ ה"כלי יקר" וזה לשונו: "ונראה לפרש שידוע שהקהל זה היה להודיע להם מצות המשכן והנדבה כמו שיתבאר בסמוך, והיה משה חושש פן יתנדב אחד מהם למשכן דבר שאינו שלו והוא חושב כי הוא תופסו בדן. וזה לא יתכן לבנות הבית הגדול והקדוש הזה מן הגזל, ומקום המשפט שם הרשע, על כן הכריז משה תחילה: מי בעל דברים יגש אלי למשפט, באופן שכל העם על מקומו יבוא בשלום. ונודע לכל אחד מה שהוא שלו או אינו שלו על ידי שהוא דן ביניהם. ואז היה מודיעם עניין הנדבה לאמר קחו מאתכם תרומה לה, ומאתכם היינו משלכם ולא משל חברכם..." עכ"ל.

ואמרו חז"ל במדרש (שמות רבה לה) על הפסוק: "ועשית את הקרשים למשכן עצי שטים עומדים". למה עצי שטים? לימד הקב"ה דרך ארץ לדורות, שאם יבקש אדם לבנות ביתו מאילן עושה פירות, אומר לו: ומה מלך מלכי המלכים שהכל שלו כשאמר לעשות משכן אמר: לא תביא אלא מאילן שאינו עושה פירות - אתם על אחת כמה וכמה".

גם כשציוה לבנות את המשכן - את המוסד הרוחני, מרכז השכינה והקדושה - הקפיד והזהיר את העם, לבל יביאו אלא מאילן שאינו עושה פירות!

הוא מתרץ: משום שמי שמנבל אחרים בנגינתו - הוא נבל!

יש פעמים שביטולה הוא קיומה, שהגשמה היא כליאת היכולות והדחיקת הנתונים; שהדרך לפעול היא דווקא לחדול.

אם ההצלחות וההישגים באים על חשבון אנשים או ערכים - זה המקום והזמן להדחיק הכוחות, לכלוא כישרונות, לוותר על הגשמה איכותית וטובה למען שמו בהמון אהבה.

האדמו"ר רבי שמחה בונם מפשיסחא זצ"ל היה מפרש לאור יסוד זה את הפסוק הפותח את פרשתנו: "ויקהל משה את כל עדת בני ישראל, ויאמר אליהם, אלה הדברים אשר צוה ה' לעשות אתם" (לה, א).

אם נפרש מקרא זה מפשוטו, שהוא מוסב על מצות השבת שנאמרה בהמשך, תמוה הביטוי "לעשות", שבו משתמשת התורה. הרי מצות השבת

קפיץ חיבק ונישק את המקום (כי רק שם היתה אחיזה לחיצונים) מעשה שהיה. ע"כ דבריו.

פעם כאשר איימו עליו שאם לא יצא יקחו אותו אל הגר"א מוילנא, השיב הרוח: "איני מפחד ממנו, כי להגר"א אין עסק עימנו (כהקדמת הגר"א לספרא דצניעותא) כך סיפר החפץ חיים לתלמידו רבי שלמה בלוך. עוד שאלו אותו האם ידוע לו מי הם הל"ו צדיקים שבדור. הוא מנה שמות רבים לא ידועים ביניהם גם הגר"א, אלא שאת הגר"א מוילנא לא מנה בין הראשונים ממש. שאלו אותו וכי הגר"א אינו הראשון או לפחות משלושת הראשונים?! והשיב "לא, מפני שהוא הרי קצת מפורסם, חלק ממעלותיו מפורסמות..."

לביטו של המגיד מקוזניץ

בספר "שומר אמונים" מוזכר (לראשונה) שייכותו של המגיד מקוזניץ אל אותו רוח, וזה לשונו: "כי פעם אחת הביאו לרבינו מקאזניץ איש אחד כדי לתקן את הנפש שנכנס (=כדיבוק) שאלו המגיד מי הוא היה בגילגול הקודם ובאיזה זמן והשיב כי יותר מאלפיים שנה שהוא בצער ויסורים וכי הוא היה הראשון שזרק אבן על זכריה הנביא ומאו אין לו מנוחה והולך מדחי לדחי. וברחמי ה' נתקן ע"י הקדוש הנ"ל".

איך עבר מנובהרדוק לקאזניץ? ושמה היה זה איש אחר - שאח"כ נכנסה בו אותו רוח של זורק האבן? קשה לדעת בבירור, אלא מה שנספר לכם להלן, אולי יועיל לביטו של הדברים.

"שאלתי את רבי אליהו לאפיאן" - סיפר רבי יעקב אדלשטיין (שליט"א) [צ"ל] - "מה עלה בסופו של אותו בחור שהסתובב ורוח בקרבו" הוא השיב כי כפי הידוע לו, דבר הדיבוק התפרסם עד שרבים באו לשומעו ולקבל פחד ויראת העונש, ללמוד משפטי שמים על עבירות, עד שהענין דווח לחלונות הגבוהים, לממשלה, אנשי הממשל חשדו כי מכשף מסתובב לו בין היהודים והגויים. כאשר מבחינה חוקית נאסר כל מעשה כישוף והעוסק בו הסתכן אז בגזר דין מוות, משום כך, נכנס אותו בחור לכלל פיקוח נפש. והוחלט כי צריך להצילו, לא בגלל הרוח שבקרבו אלא סתם מדין הצלת נפשות. הבריחו אותו מחוץ לגבולות המדינה, מקום בו החוקים שונים. כך עזב את נוברהרדוק וילנא וולאזין. א"כ שמה אז אכן זכה והגיע לקרבת יהודים אחרים שגררו אותו אל המגיד מקוזניץ. שם בסופו של דבר הגיע אל תיקונו כפי שמוצא ב"שומר אמונים".

רבי משה הולצברג צ"ל ראש ישיבת קרלין סטולין, גילה פעם כי פרטי התיקון של המגיד מקוזניץ, עברו לאוזנו, איש מפי איש. והוא נאות לספר זאת לרבי יעקב אדלשטיין (שליט"א) [צ"ל], וכה גילה:

בתחילה, המגיד ניסה להוציא את הרוח מגוף הבחור ע"י שמות ויהודים. ולחש באוזנו יהודין בשמות הקדושים, גיחך הרוח צחק בקולי קולות ואמר אתם חושבים להפחיד אותי בדברים אלו, את כל היחודים הללו ידעת עוד בהיותי ילד לפני הכנסי למצוות, הלא אני מתקופת הבית - הלא אני זרקתי את האבן הראשונה על זכריה הנביא (ואז געה בבכי) אל תפחידוני!

שאל אותו המגיד "ואיך ישנה אפשרות לתקן את נשמתך?" (כי הוא רצה גם לתקן את נשמתו המיטלטלת והמתייסרת ביסורים נוראים יותר מאלפיים שנה). השיב הרוח ואמר: מאז מותי ועד היום לא היה תלמיד חכם שלימד עלי זכות, אם יהיה מי שיימצא לי ללימוד זכות יציל את נשמתי שאבוא למנוחתי. הוא הדגיש שחייבים ללמד עליו סגוריה בפה מלא. המגיד חשב ומצא לו זכות אך הודיע לו שיעשה זאת בתנאי שיראה לו את דרגתו (את מהות רוחו - נפש ונשמה מתקופת בית המקדש) הרוח הסכים אך "לא כאן בבית ובעיר פנימה, בשדה מחוץ לעיר ארעה לך אם תוציאני למנוחה" אמר. המגיד הק' נתעטף ויצא מהעיר ואמר בפיו ללימוד זכות עפ"י הלכה ואח"כ נראה לפניו עמוד אש מהארץ עד לרקיע, ומה שעוד ראה כמובן שלא סיפר.

מה היה לימוד הזכות? גם זה סיפר ר' משה הולצברג צ"ל: הוא מצא לו סברה הלכתית, שבסברא זו קיימת הבנה בטעות - להתייר לרגום אותו באבן. טעות בהלכה, אבל יש בה כבר לימוד זכות מסוים:

הוא חשב כי ההלכה היא שנבואה רעה מאת ה' יתברך יכולה להשתנות כל זמן שהנביא לא אומרה בפיו. והרי זכריה נביא ה' ניבא אז לרעה כציווי ה' אלוקים, א"כ היה לו להימנע מלהינבא בשם ה' כדי לנסות להציל ע"י כך את עם ישראל, ואע"פ ש"הכובש נבואתו חייב מיתה" היה לו למסור את חייו ונפשו בזה ובבא, בשביל להציל את כלל ישראל. ואע"פ שאסור לנביא לעשות כך, אבל זו כבר צד טעות מבחינת ההלכה ולימוד זכות איך יכול היה לחשוב (רחמנא ליצלן) שמותר לרגומו באבנים.

(להגיד)

רא מה ש"כ בספה"ק "תפארת שלמה" על מועדים - שער התפילה:

"כאשר ידענו כן המעשה מפי אדמו"ו הרב הקדוש המגיד מקאזניץ ולה"ה שספר על דברי הרוח הדבוק באחד שבא לפני הרב ר' יהודה חסיד משידלאווצי. והרב הנ"ל נתכוון בשמות הקדושים לבעבור לגרשו מנפש האדם ההוא אז שחק עליו ואמר כי בימי הילדים הקטנים היו יודעים מכוונות כאלה והוא ה" הראשון אשר הרים ידו ראשונה בזכרי הנביא ע"ה בעת הריגתו בבמה"ק ומן אז והלאה יותר מב' אלפים שנה הוא נדחה מכף אל כף ולא ינוח ולא ישקוט אף בגיהנם. כאשר שמע ר"י את דברי הרוח התחיל לבכות ולהתמרמר מאד ואמר הוי ואבוי אם בזמן הרב כזה עדיין לא נתכפר

ועוד שנו רבותינו בגמרא (בבא קמא צד ע"א): "הרי שגזל סאה של חיטים, טחנה, לשה ואפאה - והפריש ממנה חלה, כיצד מברך? - אין זה מברך אלא מנאץ".

וכנגד אותם "מתחסדים" הטוענים כי לשם שמים - בעבור קיום מצוה, מותר לעשות הכל... היה אומר הרבי מקוצק: כתוב בתורה "וכל העם רואים את הקולות" (שמות כ, טו).

מדוע נזקקו ישראל לראות את הקולות במו עיניהם?

שלא יפרשו את ה"לא תגנוב" - "לו תגנוב" כאילו ש"לשם שמים" - הגניבה מותרת!

אלפיים שנה - עד המגיד מקוזניץ

סיפור נורא תשמעו היום, סיפור אמיתי, ובין השיטין טמון בו פרט צדדי אך מופלא, בענין שבת קודש - קדושת השבת, שבה מתחילה פרשתינו.

היו שני נביאים - זכריה. הנביא זכריה המופיע בכתובים לא נרגם, אלא הנביא זכריה בן יהודע הכהן כמו שכתוב בדברי הימים (ב' כ"ד): "ורוח אלוקים לבשה את זכריה בן יהודע הכהן ויעמוד מעל לעם ויאמר להם כה אמר האלוקים למה אתם עוברים את מצוות ה' ולא תצליחו... ויקשרו עליו וירגמוהו אבן במצות המלך בחצר בית ה'... ובמותו אמר (הנביא) ירא ה' וידרוש". ואכן שנה אח"כ, ה' דרש את מותו, ליום השנה בדיוק באותו יום - עלה חייל ארם על ירושלים הרג והשחית כמו שכתוב שם.

חלפו שנים ארוכות - ונבזארדן שר הטבחים נכנס לעזרה והבחין בדמו של זכריה הנביא שתוסס ורותח, אותו דם עמד על סלע ורתח במשך כמאה שנה מהריגתו של זכריה עד חורבן הבית.

נבזארדן שאל "מאי האי?" נאלצו לספר לו שהוא דמו של זכריה נביא ה' שהוכיח אותם במילי דשמיא וקמו עליו והרגוהו: "נביא הוה בו דהוה קא מוכח לן במילי דשמיא קמינן עילייה וקטלינן ליה והא כמה שנין דלא קא נייה דמיה". אסון גדול התרחש שם באותה שעה כאשר נבזארדן רצה להפסיק את רתיחת הדם ושחט עליו את זקני העם - הסנהדרין, אח"כ בחורים ובתולות ותינוקות של בית רבן עד שגם הוא עצמו הזדעזע משפיכת הדם, והתחנן כביכול - שהדם כבר יפסיק מרתחתו - עד שהדם נת. ואז נרעש כפליים, התגיר ושב בתשובה. (גיטין דף נז).

ועתה, נשמע היטב. אצל הליטאים ידוע על "הנובהרדוקער דיבוק" היה זה בחור יהודי מנובהרדוק שנכנסה בו רוח (נשמה תועה שנכנסת בגוף חי, ככל ה'דיבוקים' שהיו מתגלים לפני שנות דור). אצל החסידיים ידוע גם על דיבוק מופלא, וסביר להניח, כפי שיובא להלן, ששניהם מדברים על אותו דיבוק - שתחילת דרכו הייתה בנובהרדוק והובא לביתו של תלמיד הגר"א רבי חיים מוולאזין, ולאחר מכן עבר לאיזור אחר שם הובא אל המגיד הקדוש מקוזניץ ז"ע.

כפי עדות איש מפי איש - מגדולי הליטאים. (וכמצוטט בספר 'הצדיק ר' שלמה') אותו בחור היה פוסע ברחובה של עיר, פוגש אנשים והיה פורט לפנייהם את עבירותיהם, כפי הסדר דלהלן: הוא ניגש ליהודי ואמר לו בשמחה "איך האב דיר האלט, כלומר - "אהבתך, אני אוהב אותך!" ומיד בידדות - התחיל לפרט את חטאיו שעשה בימי חייו. היהודי היה מתמוסס מבושה על פרסום מעשיו בקול ברחובה של עיר לפני רבים, ומיד היה מהרהר בתשובה, אז הרוח היה הופך את הטון והסגנון ואומר לו "איך האב דיר פיינט" - אני שונא אותך!" מגביה את רגליו ונס ממנו...

לפעמים עוד לפני שהיה אומר "אני שונא אותך" היה מנסה בדרך אחרת. היה פונה אליו כאילו בתחנון: "אחי היקר למה לך כך (לחשוב מחשבות של חרטות), מה אתה צריך לעסוק בכך?!" כלומר למה אתה מהרהר בתשובה, אך משהיה ממשיך להרהר בתשובה, נפרד ממנו במנוסה. היינו שרוח טומאה לפפה אותו, כי כידוע, התאוות והשאיפות לא נפרדות מהאדם לאחר פרידת הנשמה מהגוף. הנשמה, נפרדת רק מהגוף אבל לא מהרצונות שלה שהינם חלק מהנפש ונשארים בה... יסורי העונשים, אולי הם, מפרידים אותם מהנפש.

אותו רוח גילה ואמר, נורא ואיום, כי הוא הראשון שזרק את האבן על זכריה הנביא. יותר מאלפים שנה שהוא נע ונד ואין לו אפשרות להכנס לגיהנום להזדכך שם מעבירותיו, וכך נכנס בגופו של הבחור למצוא מנוח ומרגוע לזמן קצר. דבר פלא נוסף נמסר, שכמעט ולא יכל להמצא בסביבת תלמידי חכמים וצדיקים, כאשר פגש רשע - חיבקו גיפפו ונשקו שוב ושוב. אבל כשנקלע בדרכו לארבע אמות של צדיק לא יכל להביט בו - ברח, קילל וחרף.

רבי יוסף שלמה כהנמן הרב מפוניבז' נכנס פעם ל'חדר האוכל' בישיבת פוניבז' והבחין כי מספר שולחנו לא מכוסים במפה. היה זה ביום שבת קודש. פנה הרב אל קבוצת בחורים ואמר להם: בחורים יקרים! שמעו נא. מקובל אצלי על הנובארדוקער דיבוק, כי באחת השבתות הכניסו בכח את אותו בחור אשר בו הרוח אל ביתו של הגר"ח מוולאזין. הבחור נבהל והתהלך אנה ואנה בבית כמי שאחזו טירוף, הוא פשוט לא מצא לעצמו מקום אחיזה - מפאת קדושת הבית והשבת, הוא רץ בסחרור. עד שמצא פינה קטנה באחד משולחנות הבית - שם המפה התקפלה והשולחן היה מגולה. מיד התכופף

לפשי האדם מה נאמר ומה נצטדק מי יוכל לעמוד ביום הדין הגדול והנורא מי יאמר זכיתי מפשעי."

"ויקהל משה" אני יורד מהבית ביום שישי, ורואה שהשכן עולה עם שני סלים מלאים, מקיים מצות "והיה ביום הששי והכינו את אשר יביאו" (שמות טז, ה). הלכה פסוקה (שלחן ערוך אורח חיים רנ), אשריו ואשרי חלקו. הזכרתי לו שיאמר בפה מלא "לכבוד שבת קודש", שהדיבור פועל הרבה בקדושה ("משנה ברורה" שם, ב). העפתי מבט, הסלים מלאים נירות. נו, גם אם צריך. אבל יש שם אותיות עבריות, וזו בעיה. "מה זה", שאלתי.

"עיתונים", ענה, "עונג שבת". תמידים כסדרם ו"מוספים" כהלכתם.

מותר? נניח ("משנה ברורה" שז, סג). ואם מתענג, אולי רצוי ("תרומות הדשן" סג). אבל אוי לו, שזה תענוג! והלא ה"בית יוסף" (אורח חיים רצ, ב) הביא דברי המדרש: "ויקהל משה את כל עדת בני ישראל... ביום השביעי יהיה לכם קדש, שבת שבתון לה" (שמות לה, א-ב), אמר להם הקדוש ברוך הוא לישראל, אם אתם נקהלים בכל שבת ושבת בבתי כנסיות ובבתי מדרשות ועוסקים בתורה מעלה אני עליכם כאילו המלכתם אותי בעולמי, שנאמר (ישעיה מג, יב): "ואתם עדי נאם ה' ואני אל", מכאן שמכו בכל תפוצות הגולה להתקבץ בבתי כנסיות לקרות מקרא ולדרוש בדברי אגדה אחר סעודת שחרית. ובירושלמי (שבת פט"ו ה"ג) אמרו שלא נתנו שבתות ימים טובים אלא כדי לעסוק בהם בתורה, ואמרו בוזהר הקדוש (ח"ג קע"ג, א) שבמוצאי שבת שחחורת הנשמה היתרה למקומה, נשאלת איזו חידוש חידשה בתורה. ומי שקריאת העתונים היא עינוג, עליו המשילו לאמור -

ביום ההכתרה, בקש המלך להיטיב עם נתיניו. להשביע רצון איש ואיש, לתת ככל אשר ישאל. הזהירוהו יועציו שאוצר המלוכה יתרוקן. הסכים לפשרה: יקציב לכך שעה. מי שיבוא באותה שעה ויבקש בקשה סבירה, יענה. יומיים לפני המועד השתרך תור ארוך כנחש עקלתון, אנשים תפסו חזקה ולנו במקום. והרי בין כך וכך לא היה סיכוי אלא לחלק קטן. לשלושים, ואולי ארבעים. אבל מי יוותר על החלום, ומי יוותר על הסיכוי הקלוש. אולי יאות המלך ויעניק לו קצבה לכל חייו, יחליף את דירתו הדחוקה או יממן השאת צאצאיו.

הרגע הגדול הגיע, השער הענק נפתח והכל נדרכו, ולפתע ניכרה תכונה ותזוזה. אדם טיפס במעלה התורה כשכולם מפנים לו מקום, מאפשרים לו להקדימים.

למה ומדוע. אם תהו אלו שלפניהם, מיד מיהרו ועשו כמעשיהם. המצורע של המטרופולין, זה שמנודה מכולם ומעביר את שממון ימיו בשפכי הפסולת שבפאתי העיר. שכל גופו מכוסה פצעים מוגלתיים ודוחים, והצחנה האופפת אותו מרחיקה ממנו כל אדם, מצורע זה שייט לו עתה בניחותא כשהכל סולדים בתחושת קבס.

הגיע לראש התור, וגרם למבוכה. החליטו לרחצו ולבשמו ולהחליף סחבותיו המרובבות לפני שיביאוהו אל המלך.

עונת בושם מצחין בשרה את בואו והמלך נטה אליו חסדו: "מה תבקש, במה אוכל לעזורך", התעניין.

"אדוני המלך", ניסה לקוד בגמלוניות, "הפצעים המוגלתיים מגרדים ומציקים, ומדיפים ריח בואש. כולם מתרחקים ממני, ואני ניזון מליקוט שאריות מזון שהושלכו לאשפתות. אין לי הנאה בחיי, זולת אחת: כשאני מתחכך, אני משכך מעט את הגריו. אבל יש לי בעיה. איני מגיע לגב..."

אבקש מהמלך שיואל ברוב חסדו לצוות שיתקיני לי שתי מברשות ארוכות ידות, שאוכל לגרד בהן את גבי..."

"כדברך יעשה", ענה המלך, ופנה אל השליש: "רשמתי?"

"כן", ענה בחיך.

חיכוך הבעיר את חמת המצורע: "אדוני המלך, יאמר נא, כלום נאה הדבר ללעוג למצורע? למה הוא מחיך, זה שרשם את הבקשה?"

"אכן", הסכים המלך, "למה חייכת לבקשתו, האם נאה הדבר?" הוכיח את השליש.

קד השליש: "אדוני המלך, לא למומו הגשמי חייכתי, אלא לסיכולותו הרוחנית! עומד הוא לפני המלך, ויכול לבקש שרופאיו יטפלו בו וירפאוהו, פצעיו יעלמו ועורו יתנקה, מכאוביו ישכחו ויוכל לשוב לחברת בני האדם, ומעדיף הוא להמשיך להדיף צחנה ולסבול מפצעיו המוגלתיים והמדממים, לסבול מנידוי ולהתכלכל מפסולת אשפתות, ולמצוא אשרו בהתחככות מעגנת..."

נפגע המצורע, זיקר כתפיו ושררב שפתיו: "שלא יגיד לי מה לעשות!" שוטה! בקש לפחות עתה... אין ללעוג לו, יש לנו לו!

ואני נזכר: נסעתי ברכבת, מחדרה לבני ברק. מולי ישב יהודי, ופתח שולחן. הוציא מאמתחתו צרור תרופות וערך על הדלפק. גלולות לבנות וצהובות, כמוסות אדומות וזהובות, מבחר מרשים ומשובב עין. נטלם לפיו עדרים עדרים, הגרים לגרונם בלגימת מים. לטשתי עינים כפי הנראה, כי הוא פנה אלי והזדהה עמי ברחמים: "שכחת את שלך בבית!?" שכחתי בבית? אשרי שאיני צריך!

"והנשאם הביאו"

"והנשאם הביאו את אבני הזהם ואת אבני המלאים לאפוד ולחשן" (שמות לה, כז). וכתב רש"י: מה ראו נשיאים להתנדב בחנוכת המזבח בתחילה ובמלאכת המשכן לא התנדבו בתחילה, אלא כך אמרו הנשיאים: יתנדבו ציבור מה שמתנדבים, ומה שמחטרים אנו משלימים אותו. כיון שהשלימו ציבור את הכל, שנאמר: "והמלאכה היתה דים" (שמות לו, ז), אמרו נשיאים: מה עלינו לעשות? הביאו את אבני הזהם. לכך התנדבו בחנוכת המזבח תחילה. ולפי שנתעצלו מתחילה נחסרה אות משמם, "והנשאם" כתיב.

וכתב ה"כתב סופר" זצ"ל: יש ללמד זכות על צדיקים אלו שאחרו מלהתנדב, על פי המבואר (סוטה יג ע"ב) שאין המצוה נקראת אלא על שם גומרה, כי לולא הגמר גם ההתחלה ללא הועיל היתה. ולכן התחכמו להמתין עד שיביאו כולם נדבתם ומה שיחסר יביאו הם, ותהיה המצוה קרויה על שם הינו שיעשו עיקר וגמר המצוה. והיתה כונתם לשם שמים -

ומכל מקום שלא כדין עשו, כי ידועה מסקנת ה"משנה למלך" (הלכות מגילה פ"א ה"א) ו"חכם צבי" (בתשובה סימן קו) [בשר אחד שנתן רשות לאסיר לצאת יום אחד מבית האסורים, שיצא ביום הראשון בו יוכל לקיים איזו מצוה שאי אפשר לו לקיימה בבית האסורים, ולא ימתין למצוה מאוחרת מדאורייתא כגון קריאת פרשת זכור, משום] ש"זריזין מקדימין למצוה" (פסחים ד ע"א) עדיף מעשיית מצוה מן המובחר. והיה לנשיאים להקדים המצוה ולהיות מהזריזים המקדימים, מלעשות גמר מצוה מן המובחר.

הטעם שזריזים מקדימים עדיף, על דרך שאמרו: אל תאמר לכשאפנה אשנה, שמא לא תפנה (אבות פ"ב מ"ד). והכלל הוא: אין מחמיצין את המצוות (מכילתא בוא יב, יז), אולי לא יוכל אחר כך לעשות. וכך היה לנשיאים, שלא נשאו להם אלא האבנים. וגם הם לא היו משלהם, אלא ירדו להם עם המן (שמות רבה לג, ח), ולא חסרו משלהם כלום.

וכן הורונו ב"מסילת ישרים" (פרק ז), שלא יחמיץ האדם את המצוה, אלא בהגיע זמנה או בהזדמנה לפניו או בעלותה במחשבתו ימהר יחיש מעשהו לאחוז בה ולעשות אותה, ולא יניח לזמן שיתרבה בינתיים כי אין סכנה כסכנתו. אשר הנה כל רגע שמתחדש יוכל להתחדש איזה עיכוב למעשה הטוב -

ועל אמיתו דבר זה העירונו (בראשית רבה עו) בענין המלכת שלמה, שאמר דוד המלך לבניהו בן יהוידע: "והורדתם אתו אל גחון" ואמר בניהו: "אמן, כן יאמר ה'" (מלכים א א, לג). ושאלו: והלא כבר נאמר: "הנה בן נולד לך הוא יהיה איש מנוחה, [כי שלמה יהיה שמו ושלום ושקט אתן על ישראל] בימיו והכינותי כסא מלכותו על ישראל עד עולם" (דברי הימים א כב, ט-י). אלא הרבה מפריעים יעמדו מכאן ועד יגחון!

על ענין זה, נשא ה"דברי חיים" זצ"ל את משלו - היה היתה באבקילע, אשה כפרית, עני מרודה, ולה בנים ובנות בלי עין הרע, מושכים בסנורה ושואלים לחם, ואין. נשאה עין למרום ושוועה: "רבונו של עולם, ראה נא בעיני. המצא לי אוכל לעוללי!"

וה' שמע תפלתה. פקח עיניה, ומצאה ביצת תרנגולת שזה עתה הוטלה, חמה וטריה. כמה שמחה. נופפה בה וקראה: "שמעו, ילדים, מצאתי ביצה!"

כמה שמחו, שמחת עניים. מה יעלה בחלקו של כל אחד מהם מביצה בודדת זו. נשאו עיניים והושיטו ידיים, אבל האם הגביהה עוד יותר את הביצה: "לא, ילדים, הבה ננהג בחכמה! לא נאכלנה. נבקש מהשכן שירשה לנו לשימה מתחת לתרגלתו הדוגרת. תדגור עליה, עד שייבקע אפרוח. אבל גם אותו לא נאכל. נגדל אותו עד שיהיה לתרנגולת גדולה" - "הידד", צהלו, "ויהיה לנו בשר!"

"ומרק עוף!" -

"לא, ילדים, לא הבנתם -

התרנגולת טטיל לנו ביצים" -

"וכל יום נאכל ביצה", איזה אושר!

"לא, גם את הביצים לא נאכל. נניח לתרנגולת שתדגור עליהן, ויבקעו המון אפרוחים, שיגדלו ויהיו ללהקות תרנגולים" -

"איזה יופי", קראו במקלה, "ונאכל כל יום בשר!"

"לא הבנתם - התרנגולות יטילו המוני ביצים, שיגדלו דור נוסף של תרנגולים, ואז נמכור את כל התרנגולים, ונקנה עגלה קטנה, ונגדל אותה עד שתהיה פרה, ותתן חלב, ותמליט עגלות נוספות, עד שיהיה לנו עדר שלם. ואז נמכור חלק ממנו, ונקנה בית משלנו, עם חלקת שדה. נרתום את הפרות למחרשה, נזרע ונקצור, ולא יחסר לנו מאומה!"

עיני הילדים נצצו, שכחו את רעובנם, והבאבקילע שחקה עם הביצה בעליצות, והיא נשמטה מידה והתנפצה.

כל החלום נגר ארצה... ורגע, שלא תהיה אי הבנה -

זה לא אומר שלא לדגור על הביצה. זה רק אומר שלא לשגות בחלומות, ולא להשתעשע איתה. קום ועשה מעשה. תטגן או תדגור, אבל תנצל את ההווה במקום לחלום על העתיד! ונספר סיפור מהגמרא (גיטין סח ע"ב) -

התורה אסרה להניף ברזל על המזבח. החליט שלמה המלך, שבית המקדש כולו יבנה בלא שיניפו עליו ברזל. לשם כך ביקש את תולעת השמיר, שסגולתה לבקוע אבנים, הודיעוהו שמלך השדים יודע מקומה, ושלח את בניהו בן יהוידע להביאו. בדרכם ראה מגיד עתידות המתימר לצפות נותרת

לאחר שעה שב ואמר: האגרלט מצא חן בעיניי מאוד. אסכים לשלם עלי שבעים וחמישה שקלים, על אף שנראה ששווי עשרה שקלים בלבד. אך הילדה בשלה: אלף שקלים. לקראת הצהריים שב הגוי לחנות, והפעם ניאות לשלם מאתיים שקלים, אך הילדה בשלה.

כך ניסה עוד מספר פעמים, עד שלבסוף במוצ"ש שלף מכיסו את הסכום העצום והניחו על הדלפק. הילדה נדהמה, והוא הסביר: "טובי האדריכלים בנו לי וילה מפוארת, ואגרלט בגוני הטורקוז מתאים לי כל כך. לא יכולתי לוותר עליו!"

כששבו ההורים לביתם, סיפרה להם על השתלשלות העניינים, והם קיבלו על עצמם לשוב בתשובה שלימה "אין כל ספק האם לפותח "בית יעקב" סיים הרב מבריסק את סיפורו, "שמירת שבת של ילדה קטנה השיבה את הוריה בתשובה שלמה".

"בואי בשלום עטרת בעלה גם בשמחה ברינה ובצהלה, תוך אמוני עם סגולה בואי כלה בואי כלה" (הרב שלמה אלקבץ) רבי שמעון בר יוחאי אומר, אמרה שבת לפני הקב"ה: "לכולן יש בן זוג ולי אין בן זוג". אמר לה הקב"ה: "כנסת ישראל יהיה בן זוגך" וכיון שעמדו ישראל על הר סיני, אמר להם הקב"ה: "זכרו הדבר שאמרת והבטחתי לשבת, כנסת ישראל היא בן זוגך". וזהו שנאמר לישראל "זכור את יום השבת לקדשו" (שמות כ, ז) (בראשית רבה, יא ח)

ר' ראובן קרלנשטיין זצ"ל טופל במכשיר דיאליזה, מכשיר שמחליף ומסנן את הדם בגוף. את הטיפול עבר יחד עם אנשים נוספים, שביניהם היה גם חוזר בשאלה ועוד מספר חילונים.

באחד הטיפולים, הופיעה האחות הראשית ובידיה מגש עוגיות ובקבוק יין, וסיפרה שנולדה לה נכדה בשעה טובה ומוצלחת, והיא מעוניינת לשתף את החולים בשמחתה. ר' ראובן לא לגם, כמובן, מן היין שכן דינו כדין נסך. במקום נכח חוזר בשאלה שידע על האיסור לשתות, והוא הרים את קולו וקרא: "נראה לכם שאין הוא אוהב יין? הוא אינו שותה כי אנו בשבילו כמו גויים! כאילו נגע ביין הזה גוי!" מיד נעשה המקום כמקרה, וכולם דרשו לשמוע תשובה מאת ר' ראובן.

בתשובה, סיפר ר' ראובן את הסיפור הבא:

בחור חמד שעמד להתחתן חיפש מתנה יוקרתית לכלתו. הוא הסתובב ברחובות בני ברק ותר אחר שעון זהב שימצא חן בעיניו. אחר חיפושים רבים מצא בדיוק את שחיפשו: שעון יפהפה ויקר שהרשים אותו. היה זה שעון זהב משובץ יהלומים, ועלותו בהתאם.

בהתרגשות מרובה הגיש את מתנתו לכלה, והיא הסירה את העטיפה המרשימה, הביטה בו והבעת אכזבה נראתה על פניה. היא זרקה את השעון היקר על הרצפה ואמרה: "כזו מתנה אני מקבלת? כזו מתנה בזוויה?" המשיך ר' ראובן ואמר: "אם לסנדלר היתה כספת, מה הייתם חושבים שיש בה? ובכספת של רוטשילד מה יש? ובכספת של המלך, מה לדעתם מונח? הקב"ה מלך מלכי המלכים, אמר "מתנה טובה יש לי בבית גנזי ושבת שמה" הקב"ה מעיד שזו מתנה טובה והוא מוציא אותה מכספת! ואת המתנה הזו, שקיבלו ישראל הם רומסים ודורסים וכלל אינם מעריכים אותה! האם הנכם מצפים שעם כלה שכזו ישתה החתן יין?!"

(אמונה שלימה)

ששת ימים תעשה מלאכה וביום השביעי יהיה לכם קדש שבת שבתון לה' כל העשה בו מלאכה יומת:

הגאון רבי ישראל משקלאוו זצוק"ל מביא בהקדמת ספרו פאת השולחן ששאלו מלפני רבו הגאון האלוקי רבי אליהו מוילנא זי"ע לבאר כוונת הפייטן רבי אלעזר הקליר בקדושה לשבת שקלים שהאריך בלשונות הרבה בסדר מעשי בראשית: "אז ראית וספרת. והכנת וחקרת. ומדתת וכלת ושקלת. ואמדת וצברת. ופקדת וחשבת וסכמת. ומנית וספרת. וקצבת וחרצת וזורת. וטפחת ושערת והבנת והשכלת ושרת וסקרת. וכתבת וחרטת. וחקרת וצינת וחרת ולמדת והודעת וחיות והורית. וגזרת וצינת וקראת וענית ודברת ואמרת", ואמר הגאון כי יש בכאן ל"ט תיבות שבהם מרומים ל"ט מלאכות שפעל יוצר הכל בעשרה מאמרותיו, ומל"ט המלאכות שבת ביום השביעי, ולכן נאסרו עלינו אותם ל"ט המלאכות בשבת, עכ"ד הק'.

והנה במלאכת המשכן עשו בני ישראל אותם ל"ט המלאכות ממשי, כמבואר בגמ' (שבת מט ב): "תניא אין חייבין אלא על מלאכה שכיוצא בה היתה במשכן, הם זרעו ואתם לא תזרעו, הם קצרו ואתם לא תקצרו, הם העלו את הקרשים מקרקע לעגלה ואתם לא תכניסו מרשות הרבים לרשות היחיד", וכו'. היוצא לנו מכ"ז של"ט מלאכות של מעשי בראשית הן הן אשר באו ביסוד העולם החדש שאחרי עשרת הדברות במעשה המשכן, ושבייתת ישראל מל"ט מלאכות המשכן בשבת הינה מעין שבייתת הקב"ה בשבת בראשית, ולכן אע"פ שטעם שבייתת השבת היא זכר לשבייתת הקב"ה בבריאת העולם, מ"מ אנו למדים המלאכות האסורות בשבת ממעשה המשכן, מכיון דהיינו הך, והכל הולך אל מקום אחד [וראה בספר פנים יפות תחילת פרשת תרומה].

יש בכאן עניין נוסף, שגם העבודה במצרים והשעבוד לפרעה היו באותן ל"ט מלאכות, וכמו שביארו התוספות במסכת פסחים (ק"ז ב) ד"ה למען תזכור את יום צאתך מארץ מצרים, וז"ל: "לכך קבעו זכר ליציאת מצרים, שמעתי מהר"מ שיש במדרש לפי שבמצרים עבדו בהם בישראל בפרך, ופר"ך בא"ת

ואנשים משחרים פניו, וחיך. שאלו מדוע חיך, וענהו: אותו קוסם יושב במקום בו טמנו אוצר. מה שתחתיו אינו יודע, את האוצר שתחתיו לא חשף, ועתידות ידע!?"

אין ספק שהמעשה היה, אבל מדוע כתובה לדורות. כי לקח כה רב צפון בו! הן כל אחד מאתנו, כאותו קודם, יושבים אנו על אוצר, ועוסקים בחזוי עתידות תלוש - כל אחד חולם, מה יעשה בעתיד. אח, כיצד ילמד ויתעלה ויכבוש מקום בצמרת. אולי, והלואי. אבל מה לך לחלום באספמיה, יושב אתה על אוצר, והוא ההווה. אותן, חשפת? אותן, אתה מנצל?! קום, נצל את האוצר שאתה יושב עליו, נצל את הרגע הזה ואת השעה הזו. אל תדחה לעתיד, כי אין ספק מוציא מדי ודאי!

(והגדת) **ששת ימים תעשה מלאכה וביום השביעי יהיה לכם קדש שבת שבתון לה' כל עושה בו מלאכה יומת (לה, ב)**

רש"י: הקדים להם אזהרת שבת לצווי מלאכת המשכן, לומר שאינו דוחה את השבת.

לאחר שהקב"ה אמר למשה ביום הכיפורים: "סלחתי כדברך" (במדבר יד, כ) מכנס משה את עם ישראל ומדבר עמם על שני עניינים: שבת ומלאכת המשכן.

השבת הוזכרה לפני מלאכת המשכן, ומדוע: אומר הרמב"ם: שבת שקולה כנגד כל מצוות התורה, השבת היא אות בינו לבין הקב"ה.

שמירת השבת היא גילוי כבוד ה', בחילול שבת יש מן הכפירה בבריאת העולם. השבת היא אות, "ושמרו בני ישראל את השבת לעשות את השבת לדורותם ברית עולם" (שמות לא, טז) מה היא אות?

"ה' חפץ חיים" ממשיך משל לאדם שפתח חנות ענקית של מוצרי חשמל, ועל החנות תלוי היה שלט גדול: "משה מוצרי חשמל". באחד הימים היתה החנות סגורה. העוברים ושבים שיערו שנגמרה הסחורה, או שהמוכר חולה. אך הזמן התארך והחנות עדיין היתה סגורה, העוברים ושבים שיערו שהמוכר יצא לנופש או נסע ליריד, אך כשהגיעה חברת הובלות והסירה את השלט, הבינו כולם שהחנות נסגרה לצמיתות. הבעלים אינו קשור לחנות, בהסרת השלט הסתיימה הבעלות על החנות.

יהודי השומר שבת נושא על מצחו שלט: אני יהודי! בהסרת השלט, חלילה, נפסקת גם השייכות.

מסופר על ר' ברוך בער שראה חנות סגורה בשבת. הוא נגש אל המנעולים, נישק אותם ואמר: "יש כאן הוכחה שיש בורא לעולם!"

אם כן, כיצד יתכן שיהודי עובד בשבת ומחלל אותה רחמנא ליצולן? ידוע, שעיקר מזונו של הדג הוא דגים אחרים. ברגע שדג גדול רואה דג קטן, מתחיל מרדף. הפלא הגדול הוא שהדג הגדול בולע דגים ונהיה שבע, אך כשפותחים את בטן הדג מגלים דבר מדהים: ראשו של הקרבן נמצא בצד של הזנב, והזנב נמצא בצד הראש.

מה מתברר? הדג רדף אחרי הדג שאותו הוא ראה, אך הקדוש ברוך הוא זימן לו דג אחר! מה אנו אמורים ללמוד מכך?

חידוש עצום: בן אדם רודף אחרי כסף וחושב שעסקים ביום השבת יניבו רווחים, אך הקב"ה מזמין לו דג אחר - מקור אחר להכנסה. בעל ה"קיצור שלחן ערוך" אומר שזו אחת הסיבות שאוכלים דגים בשבת.

מסופר על נהג מונית שעבד בשבת, רחמנא לצלן, והניח למשמרת את כל הכסף שהרוויח בשבת. הרב ניסה לשכנע אותו שבכסף לא תשרה ברכה, אך דבריו נפלו על אוזניים אטומות.

הוא צבר פרוטה אחר פרוטה במשך עשר שנים והגיע לסכום גדול: מאה אלף דולר. בתום השנים הללו קרה דבר נורא: הנהג חלה במחלה ממארת, עלות הניתוח שהיה עשוי להציל את חייו, היה לא פחות ולא יותר מאה אלף דולר...

ידוע שגוי ששומר שבת חייב מיתה, והרמב"ם כותב שאפילו גוי שהחליט לשמור שבת באחד הימים בשבוע חייב מיתה.

הרב פינקוס זצ"ל אומר שלמעשה, השבת היא נקודת ההבדל בין יהודי לגוי. הקב"ה ברא את העולם בדרך הטבע וכך הוא מתנהל. בעצם שמירת השבת יש הכרזה שהעולם אינו מתנהל בדרך הטבע, ביום זה היהודי אינו עושה דבר לפרנסתו. גוי שיעשה כך, יתחייב במיתה. ומדוע? כי בכך הוא פועל נגד הטבע.

שאלו פעם את הרב מבריסק האם להקים בית ספר "בית יעקב" בשכונה חילונית, ובתשובה סיפר הרב סיפור שהתרחש בעיירה בריסק. בבריסק היה בית ספר "בית יעקב" ומשפחה חילונית שהתגוררה בסמוך שלחה את בתם ללמוד בבית הספר, מפאת הקרבה. הילדה למדה מושגים שלא הכירה מעולם, וכמוכן למדה גם על שבת.

שבת אחת, רצו ההורים לצאת לנופש והפקידו את הילדה על החנות שבבעלותם. הילדה החליטה שתנימנע בכל צורה מלמכור בשבת. בהגיע יום השבת, פתחה את החנות התיישבה בה ואמרה תהילים.

אחרי שעה נכנס גוי לחנות והתעניין על מחירו של אגרלט שנצב בחלון הראווה. הילדה ברצונה העז להימנע מלמכור נקבה בסכום הזוי, אלף שקלים. הגוי נדהם ועזב את החנות.

ב"ש וג'ל, שהם מלאכות ארבעים חסר אחת, וכשנגאלו ממצרים הזהירים על השבת לשבת מאותם ל"ט מלאכות, עכ"ל.

הנה כי כן הקב"ה הוציאנו ממצרים מבית עבדים להיות עבדים לו ית', תחת אשר בנו בל"ט מלאכות ערי מסכנות לפרעה, ובנו מעתה בל"ט מלאכות בניין הקדושה לשמו יתברך. ונמצא מה שאנו מזכירים בקידוש יום השבת שהוא "זכר למעשה בראשית", וגם "זכר ליציאת מצרים" מכוון לעניין אחד, והוא שהאריך בעל ספר "חרדים" בספרו כי הקב"ה הוציא בני ישראל מעבודת לעבודת, להיות עבדים להקב"ה, וכי במצרים למדו ישראל עבודת מהו, לידע איך לעבוד את הקב"ה בשלימות ביום ובלילה, ללא הפסק.

ועל יסוד דברי החי' הרי"ם הנ"ל שעשרה מאמרות נהיו לעשרת הדברות באמצעות עשר המכות, נאמר בס"ד כי "ל"ט מלאכות במעשה בראשית באו לל"ט מלאכות במעשה המשכן לעשות להקב"ה דירה בתחתונים, באמצעות ל"ט מלאכות שעבדו בהן בני ישראל כבוד הברזל במצרים.

והנה גברא רב"א [מולינא] אמר מילתא, כי לכך כיוון הקלירי בל"ט לשונותיו, להורות כי הקב"ה פעל בששת ימי בראשית בל"ט מלאכות, וה' נתן חכמה בלב חכמי לב הגה"ק רבי שלום משאף - לאנדן זצ"ל ובנו הגה"ק רבי יעקב זצ"ל עם חתנו הגה"ק רבי יואל זצ"ל שישבו בשבת תחכמוני ויגעו ומצאו כדי מידתם פשר דברי הגאון ז"ל איך נמצאו ל"ט מלאכות במעשה הקב"ה בששת ימי בראשית, והעלו את הדברים על הכתב, ונדפס באריות בקונטרס "שירת השבת", שיר"ל ע"י נכדיו שחיו. ואחרי שהדברים מאירים ושמהים חפצתי בל"ט ללקט הדברים השונים לכל נפש ולחזק את כל החברים, ויהיו הדברים לעילוי נשמתם.

א. הזרוע מקרא מפורש (בראשית ט:ט) ויצמח ה' אלוקים מן האדמה, כל עץ נחמד וגו', וגם (שם א יא) תדשא הארץ דשא. ועוד מקרא מפורש גבי נוטע שהוא ג"כ אב מלאכה דזורע, כמבואר בברייתא (שבת עג ב) הזרוע והנוטע כולם מלאכה אחת הן, וכך נאמר (בראשית ב ח) ויטע ה' אלקים גן בעדן וגו', ובפרקי דרבי אליעזר (פרק ה:ז) וכל מין עשב ודשא נטע מהם, ובהם זרעם על הארץ, שנאמר (שם א יא) אשר זרעו בו על הארץ. וכן המשקה מים לזרעים תולדה דזרע (לרב יוסף, מועד קטן ב) ונאמר (בראשית ב י) ונהר יוצא מעדן להשקות את הגן.

ב. החורש החורש והחפור מלאכה אחת הן (שבת עג ב), ובפרקי דרבי אליעזר: בשלישי היתה הארץ מישור כבקעה, והיו המים מכסים על פני הארץ, וכשיצא הדיבור מפי הגבורה (בראשית א ט) יקו המים אל מקום אחד ותראה היבשה, עלו מקצות הארץ, ההרים והגבעות, ונתפזרו על פני כל הארץ ונעשים עמקים עמקים ועלה תוכו של ארץ ונתגלגלו המים ונקוו המים לעמקים.

ג. הקוצר בירושלמי שבת (מח ב): "רבנן דקיסרין אמרין, ההן דצייד כוורא וכל דבר שאתה מבדילו מחיותו, חייב משום קוצר". והובא במגן אברהם (אר"ה סי' תצז סק"ו), ובחמישי בשבת הוציא מן המים בתוך המים ליתן וכת זוגו, והוציא וקצר את הנקיבה מגידולה ומלחה לצדיקים לעתיד לבוא (בבא בתרא עד ב).

ד. המעמר בשבת (עג ב): "אמר רבא האי מאן דכניף מילחא ממילחא (א) וצובר מלח ממשרפות המים] חייב משום מעמר [שאף הוא כמאסף שבלי הוא] ובשישי בשבת ברא הקב"ה האדם עפר מן האדמה (בראשית ב ז), וברש"י שצבר הקב"ה עפרו מארבע רוחות. ובפרקי דרבי אליעזר (פרק י:ז) "התחיל מקבץ עפרו של אדם הראשון מארבע פנות העולם". וכן במלאכת המים שהקווה הקב"ה המים מכל העולם למקום אחד.

ה. הדש מלאכת הדש היא כשפרק תבואה מהכיסוי שלה, וראה רש"י (שבת צה ע"א ד"ה מפרק) שפורק אוכל ממקום שנתכסה בה, והקב"ה ביום השישי הוריד מטר לראשונה מאד שעלה מן הארץ, ומטר המתמצה מהענן כתבואה המתפרקת מקשיה.

ו. הזורה, ז. המרקד היינו זורה היינו בורר היינו מרקד (שבת עג ב), וברש"י: "ההלא כולן מלאכה אחת הן דמפריש אוכל מן הפסולת". והמחבץ [המעמד החלב בקיבה, עד שנקרש] חייב משום בורר (שבת צה א). ובבראשית רבה (ד ז): "רבי יצחק אמר, שמים שא מים, טעון מים, משל לחלב שהיה נתון בקערה, עד שלא תרד לתוכו טיפה אחת של מסו [קיבה המעמדת את החלב] הוא מרפף, כיון שירד לתוכו טיפה אחת של מסו מיד הוא קופא ועומד, כך עמודי שמים ירופפו, ניתן בהם את המסו ויהי ערב ויהי בקר יום שני, כדאמר רב לחים היו בראשון ובשני קרשו". ובכתבי האר"ז ל"ל (ליקוטי תורה - פרשת בראשית) מבואר:

"ויאמר אלקים יהי אור, הוא סוד חסד עילאה, דהיינו מלך הח' הדר, שעל ידו ניתקנו, ותחלה הוברר הפסולת, והקליפה קדמה כדרך שהקליפה קודמת לפרי...עד יום השישי שנברא אדם שהוא האוכל הנשאר, ועל כן בשבת נאסר ברירת הפסולת מתוך האוכל, מפני שזה היה דרך ברירות למעלה, פסולת מתוך האוכל, ובשבת לא היה הביורר, אבל אוכל מתוך הפסולת לעולם מותר, מפני שזה לא היה למעלה". ובפסיקתא (רבתי פרשה טו): ואבדיל אתכם מן העמים להיות לי (ויקרא כו כ) "...ואבדיל אתכם מן העמים להיות לי, כזה שהוא בורר את היפה מן הרע וחוזר ובורר". והבורר אוכל מתוך פסולת להניח חייב (שבת עד א). וישראל נתבררו במחשבה תחילה (בראשית רבה א ד), להיות נבדלים מכל העמים.

ט. הטוחן ברמב"ם (שבת פ"ז ה"ה): "הטוחן לוקח גוף אחד ומחלקו לגופים הרבה וכל העושה דבר הדומה לזה הרי זה תולדת טוחן". וברש"י שבת (עד ב) האי מאן דעביד חביתא של חרס, חייב שבת טחוא - טוחן הרגבים ושוחקן הקדו הוי טוחן". וא"כ בפי' הרא"ש (בראשית א טב) ובספר תולדות יצחק לרי' יצחק קארו ז"ל (שם): "אמרו במדרש בשעה שנוף הקב"ה בלבנה נפלה, ונפלו ניצוצות ממנה על פני כל הרקיע, ומזה נעשו הכוכבים, ולפי שנפלו מאוריה נשאה חשוכה, וגם הניצוצות שהם הכוכבים אינם מאירים כמו כשהיו חלק לבנה מאירה כשמש, ולכן נקראו כוכבים לפי שכבו מלשון לא תכבה", ע"כ. [וראה בספר קסת הסופר (קראקא תרעב, בראשית דף כז עמוד ב) מה שכתב בזה דבר פלא, ממה שמשערים חכמי הטבע כי גזרות האסטרואידיים [עשרות אלפי חלקיקי כוכבים] המקפת בין

מאדים לצדק, הן חלקי כוכב גדול מאוד שהיה שם, וכי גם הירח שלנו היא חלק מאותו כוכב גדול].

י. הלש ברמב"ם (שבת פ"ח ה"טז): "המגבל את העפר הרי זה תולדת לש", וכ"ה בגמ' שבת (עד ב) בעשה חבית חייב שבע חטאות ואחת משום לש. וכך היתה יצירת האדם עפר מן האדמה, כמו שכתב רש"י (בראשית ב ו): ואד יעלה מן הארץ והשקה את כל פני האדמה - לענין ברייתו של אדם, העלה התהום והשקה עננים לשרות העפר, ונברא אדם כגבל זה שנותן מים ואח"כ לש את העיסה אף כאן והשקה ואח"כ וייצר". וכן בברייתא השמיים מבואר בספר הבהיר (אות נט): "ומאי שמים, מלמד שגבי הקב"ה אש ומים וטפחן זה בזה ועשה מהן שמים".

יא. האופה המגבל והאופה מלאכה אחת הן. ברמב"ם (שבת פ"ט ה"ז): "כללו של דבר בין שריפה גוף קשה באש או שהקשה גוף רך הרי זה חייב משום מגבל" וברייתא הרקיע ביום שני כתב רש"י (בראשית א ו): "יהי רקיע - יתחזק הרקיע שאע"פ שנבראו שמים ביום הראשון עדיין לחים היו וקרו שני מגערת הקב"ה באומרו יהי רקיע". ובבראשית רבה (ד ב): "אמר רבי חנינא יצאה האש מלמעלה ולחכה את פני הרקיע, רבי יוחנן כשהיה מגיע לפסוק זה (איוב כו) ברוחו שמים שפרה, היה אומר יפה למדני רבי חנינא, א"ר יודן ברבי שמעון יצאת האש מלמעלה וליהטה פני רקיע". הנה הקשה הקב"ה גוף רך בבח האש.

יב. הגוזז את הצמר (בראשית ג כא) ויעש ה' וגו' כתנות עור וילבישם. ובסוטה (יד א) כתנות עור, חד אמר דבר הבא מן העור. ופי' רש"י: של צמר הקדמוני. יג. המלכנו הקב"ה ברא כח בשמש לבגדים, כמובא בספרי קדמונים. ראה קדושת לוי (ראש השנה): "כבר נזכר בחכמי המחקר, כי אם ישטח אדם בגד של פשתן לבינה נגד אור החמה אזי תקלוט הבגד מאור החמה צבע שלו של לבן". ובמשנה ברורה (סימן שב ס"ק לט): "המלכנו הוא מאבות מלאכות, ולבון מקרי בכל דבר שדרך הצמר והפשתן להתלבן ע"י זה, ומה שנוהגין שמניח חתיכת פשתן לאחר אריגתו בחמה וזורק עליו מים כדי שתתלבן גם זה הוא בכלל מלכנו". כן הקדים הקב"ה לבריאת העולם, כח התשובה. והיא מלבנת כל הלכוכים, כדבר הנביא (ישעיה א יח) אם יהיה חטאיכם כשנים - כשלג ילבינו.

יד. המנפצו בשבת (עג ב) המנפץ, פי' רש"י: פשתן גבועולין. וכל מלאכות הגד שייכים כתנות עור שעשה הקב"ה לאדם חוה, ובסוטה (יד א): "כתנות עור, רב ושימאל, חד אמר דבר הבא מן העור, וחד אמר דבר שהעור נהנה ממנו". ופי' רש"י: "דבר הבא מן העור - של צמר הוא", דבר שהעור נהנה ממנו - של פשתן, שאדם לובש סמוך לעורו".

טו. הצובע בילקוט שמעוני (ויקרא יב אות תקמז): "בוא וראה טווס הזה שס"ה גווני יש בו, והוא נוצר מטפה אחת של לבון, הרי אין צור כאלקינו אין צייר כאלקינו". ובבמדבר רבה (יב ד): "רפידתו זהב, זו הארץ שהיא מעלה פירות הארץ ופירות האילן שהן דומים לזהב, מה הזהב יש בו מינין הרבה וגוונין הרבה אף פירות הארץ מהן ירוקין ומהן אדומין". וכן בילקוט שמעוני (בראשית א ג): "המקרה במים עליותיו, מה המים הללו מהן אדומין מהן ירוקין מהן לבנים מהן שחורים, כך הם שמים, פעמים אדומים פעמים ירוקין פעמים לבנים פעמים שחורים".

טז. הטווה, יז. מיסך, יח. עושה שני בתי נירין, יט. אורג כנ"ל במלאכת מנפץ. בבגדי צמר ופשתן שארג הקב"ה לאדם חוה. וכלל בריאת העולם מכוונה בשם אריגה במדרש רבה (במדבר יב ד): "מרכבו ארגמן, זה הקב"ה, שאורג את העולם שיצאו כולם למיניהם ולא יתערבו מין בשאינו מינו". ובפרקי דר' אליעזר (פרק יא) שיצירת האדם היתה בדרך רקימה. [וכיום מובן היטב אחר שנגלה פלאי הבריאה בבניין גוף האדם ב - DNA]

כ. הנוצע ברמב"ם (שבת פ"ט ה"כ): "בוצע הוא המפריד את הארוג, בין שהוציא הערב מן השתי או שהעביר השתי מעל הערב הרי זה בוצע וחייב, והוא שלא יהא מקלקל אלא יתכוין לתקן, והסותר את הקליעה לתקן הרי זה תולדת בוצע". וכן עשה הקב"ה בבריאת העולם (שהיה סותר מקדם את בניין העולם המכוונה אריגה כנ"ל) כמבואר בבראשית רבה (ט ב): "את חלב עשה יפה בעתו (קהלת ג), א"ר אבהו מכאן שהקב"ה היה בורא עולמות ומחריבן בורא עולמות ומחריבן, עד שברא את אלו, אמר דין הניין לי יתהון לא הניין לי".

כא. הקושר, כב. והמתיר הקב"ה אומר לאיוב, שפקפק בהשגחה פרטית (איוב לח): "איפה היית ביסדי ארץ?...התקשר מעדנות כימה, או משכות כסיל תפתח? כינה חיבור הכוכבים והפרדתן זו מזו כקשירה והתרה.

כג. התופר כנ"ל במלאכת מנפץ. תפירת בגדי הצמר או הפשתן לאדם חוה. כמו כן הפליא הקב"ה לעשות בחברו בין הנשמה מהעליונים והגוף מהתחתונים, ויפח באפם נשמת חיים. וכל המחבר ומדבק בין נפרדים הרי זה תולדת תופר (רמב"ם שבת פ"י ה"א).

כד. הקורע ע"מ לתפור "ויפל ה' אלקים תרדמה על האדם ויישן, ויקח אחת מצלעותיו [קורע, ע"מ לתקן מקום הקרע] ויסגור בשר תחתנה", (בראשית ב כא). ובכך תמו ביאורי המלאכות בסידורא דפת, וסידורא דבגד:

כה. הצד צבי. כו. השוחטו. כז. והמפשיטו. כח. המולחו. כט. המעבד את עורו. צידה: בחמישי לימי הבריאה, צד הקב"ה מן המים בת זוגו של לוייתן. שחיטה: והרג הנקבה שנאמר (ישעיה כז א) והרג את התנין אשר בים [בבא בתרא עד ב] מפשיט: והפשיט את עורה [לעשות ממנה כתנות עור לאדם הראשון, כמבואר בפי' הריב"א וחזקוני (בראשית ג כא) ובספר תורת חיים בבא מציעא (פד א), וכן הביא בפי' הרא"ש (בראשית שם) בשם המדרש, ועור דג חשוב כעור, ראה שבת (קח א) [אולם הסוכה העתידה להעשות מעורו של לוייתן יתכן שהוא מעור הזכר שיהרג לעת"ל, וכמשמעות הדברים בפסיקתא דרב כהנא הנדפס מחדש עם הוספות מכת"י]. וכן מצינו מלאכת מפשיט לדעת תרגום יונתן (בראשית ג כא) שהקב"ה הפשיט את עורו של הנחש לעשות ממנו כתנות עור לאדם חוה. מולח: ומלח את בשר נקבת הלוייתן לצדיקים לעתיד לבא (בבא בתרא עד ב). ובגמ' שבת

(עה ב): "אמר רבה בר רב הונא האי מאן למלח בישראל חייב, ... אמר רב אשי אפילו רבה בר רב הונא לא אמר אלא דקא בעי ליה לאורחא", שמולחה הרבה כשנצרך להניחה לזמן ארוך. וכן זוהי נמלח ומונח לזמן ארוך לצדיקים לעתיד לבוא. מעבד את עורו: כנ"ל במפשיט.

ל. **ממחק בגמ' שבת (עה ב):** "אמר רבי אחא בר חנינא השף בין העמודים בשבת חייב משום ממחק", וברש"י ("ד"ה השף): "כגון עמודי אכסדראות... והשף שם בקרקעית הבנין שנשעניו עליו כדי שיהא חלק חייב משום ממחק". ובריאת הרקיע פעל ה' במלאכת ממחק להחליק פני הרקיע כמבואר בברייתא דלב מדות (אות יב): "בשעה שאמר הקב"ה יהי רקיע, וכבר נבראו ביום ראשון, אלא שלא היו מצוחצחות, עד שהביא האש מלמעלה הליטה פני הרקיע".

לא. **מחתך ברמב"ם (הל' שבת פ"א ה"ז):** "המחתך מן העור כדי לעשות קמיע חייב, והוא שיתכוין למדת ארכו ומדת רחבו ויחתך בכונה שהיא מלאכה, ... וכן כל חתיכה שיחתך חרש עץ מן העצים, או חרש מתכת מן המתכות, חייב משום מחתך". ובברייתא חוה מן האדם חתך הקב"ה פרצוף הנוסף לפי מדה וכמבואר בבראשית רבה (ח א): "א"י שמואל בר נחמן בשעה שברא הקב"ה את אדם הראשון דיו פרצופים בראו, ונסרו ועשאו בגינם, גב לכאן וגב לכאן", וראה גם עירובין (יח א). וגם לדעה שנבראה חוה מזנב, כנאמר ויקח אחת מצלעותיו, הרי חתך הקב"ה את הזנב בדקדוק לפי מידתה.

לב. **הכותב שתי אותיות ברש"י (בראשית ב ד):** אלה תולדות השמים והארץ בהבראם: "בה' בראם שטאמר (ישעי' כו) ביה ה' צור עולמים, בב' אותיות הללו של השם יצר שני עולמים, ולמדך כאן העולם הזה נברא בה"א, ועוה"ב נברא ביו"ד". ונהגין זה עם זה (משנה שבת יב ה), כי העולם הזה דומה לפרודור כלפי הטרקלין העולם הבא (משנה אבות ד טז). ובספר יצירה (פרק ב משנה ב): "עשרים ושתיים אותיות, חקקן חצבן שקלן והמירן, צרפן וצר בהם נפש כל היצור, ונפש כל העתיד לצור". ובפ"י הרמב"ן חקקן - כל אות ואות שבהן חקק, וצירפן - יזווגם אות עם אות. ובכלל, בריאת הכתב נמנה בין עשרה דברים שנבראו בערב שבת בין המשמשות, כמבואר במשנה אבות (פרק ה משנה ו) ובפ"י הרע"ב (שם) והכתב: "צורת האותיות שהיו חרוקות בלוחות". וברמב"ם (הל' שבת פ"א ה"ז): "רושם תולדת כותב הוא, כיצד הרושם עשויים וצורות ככותל וכיצד בהן כדורך שהצירוף ורשמים, הרי זה חייב משום כותב", והקב"ה צר כל היצורות שבעולם בששת ימי בראשית, בצומח בחי ובמדבר, וכנדרש בגמ' ברכות (י א): "בא וראה שלא כמדת הקדוש ברוך הוא מדת בשר ודם, מדת בשר ודם צר צורה על גבי הכותל ואינו יכול להטיל בה רוח ונשמה קרבים ובני מעים, והקדוש ברוך הוא אינו כן, צר צורה בתוך צורה ומטיל בה רוח ונשמה קרבים ובני מעים, והיינו דאמרה חנה (שמואל א פ"ב) אין קדוש כה' כי אין בלתך ואין צור כאלהינו, מאי אין צור כאלקינו? אין צייר כאלקינו". ובסנהדרין (לו א): "להגיד גדולתו של הקדוש ברוך הוא, שאדם טובע כמה מטבעות בחותם אחד - כולן דומין זה לזה, ומלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא טבע כל אדם בחותמו של אדם הראשון, ואין אחד מהן דומה לחבירו".

לג. **המוחק על מנת לכתוב שתי אותיות במדרש רבה קהלת (ג יד) את הכל עשה יפה בעתו:** "א"ר אבהו מכאן שהיה הקב"ה בונה עולמות ומחריבן, בורא עולמות ומחריבן, עד שברא את אלו, ואמר דין הניין לי יתהון לא הניין ליי". וע"פ הנ"ל שהקב"ה ברא העולמות באותיות שבספר יצירה, הרי היה בהעברת העולמות כמחיקה על מנת לתת מקום לכתב החדש והמתקיים.

לד. **הבונה כתוב בתורה (בראשית ב כב):** "ויבן ה' אלקים את הצלע אשר לקח מן האדם לאשה", ובמפיס מורסא לעשות לה פה חייב (שבת קז א) ופי' רש"י (כתובות ב ב) שהחייב משום בונה, ליש בניין בבני אדם כנאמר ויבן את הצלע. ולדעת רבי אליעזר גודלת שערותיה חייבת משום בונה (שבת צד ב) וילוף לה מויבן ה"א את הצלע, שהקב"ה קלע שערותיה של חוה לפני שהביאה לאדם. והוא מלאכת בונה. וכלל בריאת העולם הוא בניין, וכמו שנאמר (ישעיה מ כב): "הנוטה כדוק שמים, וימתחם כאוהל לשבת". ובירושלמי חגיגה (פ"ב ה"א): "בית הלל אומרים הארץ נבראת תחילה ואחר כך השמים, ... משל למלך שעשה פלטין, משכנה את התחתונים עשה את העליונים, ונאמר (ישעיה מח) אף ידי יסדה ארץ וימיני טפחה שמים". ובזוהר חדש (בראשית ד"ה בחכמה יבנה בית): "... צריך אדם להשתדל לכוון בית בראש, ולעשות ישוב בבית, וממי אתה למד, מהקב"ה. קודם בנה בית וכווננו, וזימן כל הפרנסה והמזונות, קודם שיבוא אדם לעולם. האריך ברא את העולם בראש, שהוא הבית. וזימן כל הפרנסה האריך. ברא את הבהמות, ואת החיות, ואת העופות והדגים הצמחים והאילנות, שהם זימון כל הפרנסה. לאחר שהכין הביא את האדם, וברא אותו ואת אשתו והולידו בניו ועשו ישוב בבית. ועל כן נאמר בראשית, ב"ת ראש". כאשר תבין באותיות, תמצא ב"ת ראש. וכן התחילה התורה ב' ראשית, כלומר בית ראשית, והכל ענין אחד". הרי לך שהעולם

לז. **המוחק על מנת לכתוב שתי אותיות במדרש רבה קהלת (ג יד) את הכל עשה יפה בעתו:** "א"ר אבהו מכאן שהיה הקב"ה בונה עולמות ומחריבן, בורא עולמות ומחריבן, עד שברא את אלו, ואמר דין הניין לי יתהון לא הניין ליי". וע"פ הנ"ל שהקב"ה ברא העולמות באותיות שבספר יצירה, הרי היה בהעברת העולמות כמחיקה על מנת לתת מקום לכתב החדש והמתקיים.

לח. **המוציא מרשות לרשות ויגרש את האדם... וישלחה ה"א מגן עדן (בראשית ג כג-כד):** והוצא מרשות יחידו של עולם לרשות הרבים למדור הקליפות [ראה עץ חיים (שער יא פרק ז)]. הרי אלו אבות מלאכות ארבעים חסר אחת. וכאמור, לרוב חיבת הקב"ה לבניו בחונוי, נצטוו להיות בדמותו ובצלמו, לברוא עולמות כמותו, ולצרף אותיות שנבראו בהם שמים וארץ, וכיבכול לבנות משכן עבור שכנת כבודו ית'. כשהם עושים כל אותן המלאכות ממש, ושבותין מהן בשביעי, כשם ששבת מהן הקב"ה במעשה בראשית.

וראה דבר נפלא מאוד בהקדמת הספר טל אורות הקדמון על לט מלאכות להגאון רבי שאול ב"ר דוד ז"ל (נדפס בפראג שנת ה' שע"ו) וזה לשונו: "והנה ראיתי בעזרת הקל יתברך סוד נפלא בשתי דברות זכור ושמור, דהיינו אם תצרף כל המלות שבדבור זכור עד ויקדשהו (שמות כ ט-יא) אז יעלה המניין (גימטריא), מכון עם מספר שמות הל"ט מלאכות בזה הלשון: **זוּרַע, חוֹרֵשׁ, קוֹצֵר, מַעֲמֵר, דֵּשׁ, זוּרַה, בּוֹרֵר, שׁוֹחֵן, מַרְקֵד, לֶשׁ, אֹפֶה, גּוֹזֵז, מַלְבֵּן, מַנְפִּץ, צוֹבֵעַ, טוֹהֵר, מִיִּסֵּד, עוֹשֵׂה שֵׁנִי, בְּתֵי נִירִין, אֹרֵג שֵׁנִי חוֹטִין, בּוֹצֵעַ שֵׁנִים, קוֹשֵׁר, מְתִיר, תּוֹפֵר שֵׁנֵי תְּפִירוֹת, קוֹרֵעַ לְתַפּוּר, צָד, שׁוֹחֵט, מַפְשִׁיט, מוֹלֵחַ, וּמַעֲבֵד, מַמְחֵק, מַחְתֵּךְ, כּוֹתֵב שֵׁנֵי אוֹתוֹת, מוֹחֵק לְכַתּוּב שֵׁנִים, בּוֹנֵה, סוֹתֵר, מַכְבֵּה, מַנְעִיעַ, מַכֵּה בַּפְּטִישׁ, הַמוֹצִיא**". [ומה שנרמזו גבי מעבד עם ו' הנוסף, יותר משאר המלאכות, הוא מפני שמקשה בגמ' (שבת עה ב) היינו מולח היינו מעבד, וכו', לזה רמז כאן מולח ומעבד, עיין שם]. ועולה מניינו 17,303. וראה שם עוד חשבון נפלא שגם דיבור שמור שבתורה עולה כמניין ל"ט מלאכות ממש, ראה שם החשבון. וממשיך: "ואני והבקיאים בחשבונות באנו בחשבון, וחשבונו דרכיו ושקלנו אותו במאזני צדק ואמת הוא, נכון הדבר מעם אלקים, ורוחו דיבר בי ומלתי על לשוני עט סופר מהיר הוא במלאכת ה', לפני מלכים יתייצב ולפני גדולי עולם ינחנו ואין עמו לא חסר ולא יתר אפילו את אחת, והוא פלאי".

והוא פלאי".

והוא פלאי".

והוא פלאי".

והוא פלאי".

והוא פלאי".

והוא פלאי".

והוא פלאי".

והוא פלאי".

והוא פלאי".

בדרך הדורש

והם הביאו איליו עוד נדבה בבוקר בבוקר (כח כא) ראו לתת טעם למה הביאו נדבת המשכן בבוקר דייקא, ונ"ל דידוע מ"ש ז"ל יבא זהב המשכן ויכפר על זהב העגל, גם מבואר במפרשים דב' מיני חוטאים היו בעגל, א' מה שעשו העגל בפועל ממש אשר הרגום בני לוי ואשר נגפם הקב"ה, ב' מה שלא חטאו בפועל רק ה' בהם חטא שלא מיהו וגם אותן ביקש הקב"ה ללכותם ועליהם התפלל משה, ובס' אמרי שפר להג' רש"י מבראשית ז"ל כ' בזה דבר נפלא בפסוק וביום פקדי ופקדתי עליהם חטאתם, וקשה מ"ט דוקא כשיעניש אותם הקב"ה על חטא אחר או יפקיד עליהם ג"כ עון העגל ובלא"ה לא, ולפ"ו אתי שפיר דהנה חטאם ה' על שלא מיהו

מעושי העגל ועברו על מ"ע הוכח תוכיח וגו' וידוע מ"ש במנחות דאין הקב"ה מעניש על מ"ע רק בעידן ריתחא ע"כ יען דבאותה שעה ה' ריתחא גדולה על עושי העגל רצה הקב"ה לענוש גם אותן שלא מיהו והועילה תפילתו של משה שלא ענישם תיכף ושוב אה"כ ליבא עידן ריתחא ואין ראוי לענו על מ"ע, ומעתא יובן הטיב מ"ש הקב"ה ביום פקדי, היינו שיעשו חטא אחר ויהיה עידן ריתחא לענוש אותן על חטא אחר, או ופקדתי עליהם חטאתם ואענישם גם על שלא מיהו מעושי העגל ועברו על מ"ע דהוכח תוכיח והבן. והנה בס' תבנת גומא פ' וירא נביא בשם רבינו הגדול הפני"ז ז"ל בפסוק השמש יצא על הארץ ולוט בא צוערה, כי על מ"ע

מענישן בעידן ריתחא ולוט עבר מ"ע של הוכח תוכיח ואמרו חז"ל כשהשמש יוצאת ומלכי מזרח ומערב משתחיים הקב"ה כועס לכך ה' צריך לילך משם עכ"ל

וא"כ מובן הטיב מה שהביאו נדבת המשכן בבוקר, דעיקר ההבאה היה כדי להצילם מעונש חטא העגל, אך בלא"ה אין עונשין על מ"ע רק בעידן ריתחא, אמנם בבוקר כשהשמש יוצאת ומלכי מזרח ומערב משתחיים הקב"ה כועס ובעידן ריתחא מענישן גם על מ"ע ויש לחוש שיענישו גם הם לכן הביאו אז את נדבת המשכן כדי שיכפר בעדם וינצלו מעונש. וא"ש. (ליקוט הגרשוני)